HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Torstaina, joulukuun 28 pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | V. 1933 ▪ No 29

Eikö ihmetytä?

Metsätyöläisten palkkakysymyksessä on hallituksen ja alan työantajaliiton kesken vallinnut täydellinen yhteisymmärrys.

Meidän kansaparkamme on saanut sulattaa totuuksia jos minkälaisia. Meidän metsätyöläistemme huonoista palkoista on paljon puhuttu julkisuudessa. On mainittu, että monin paikoin aivan laajassa mittakaavassa ovat palkat olleet niin alhaisia, että kuntien on täytynyt elättää työläisiä samana aikana, kun nämä ovat olleet mesätöissä puuyhtiöitten työmailla. Valtion köyhäinhoidon johtajan viime talvella julkaistujen tutkimusten tuloksena todettiin, että valtio oli ollut palkkojen polkemisessa voimakkaasti mukana. Asia oli äskettäin esillä eduskunnassakin. Silloin hallituksen taholta väitettiin, että hallitus ei ole ollut asiasta tietoinen, että tilanne olisi niin synkkä ja että valtion omistamat yhtiöt eivät olisi olleet alhaisissa paikoissa mukana.

Nyt kaiken tämän jälkeen kirkkaalla päivällä tulee Suomen Puunjalostusteollisuuden Työnantajaliiton toimitusjohtaja, eversti Zilliacus ja todistaa, että hallitus on ollut palkkojen määrittelyssä osallisena. Hänen sanontansa tässä suhteessa on Kauppalehden mukaan seuraava:

»*Metsäyöpalkkakysymyksessä työnantajaliitto on jatkuvassa ja kiinteässä kosketuksessa maan hallituksen sekä metsähallituksen kanssa. Tällöin on niistä toimenpiteistä, joihin tähän mennessä on ryhdytty, vallinnut täydellinen yhteisymmärrys.*» (kursiv. meidän)

Tämän sanonnan jälkeen jää hallituksen taholta asian yhteydessä annettu selostus outoon valoon tai olisiko eversti Zilliacus puhunut totuuden vastaisesti. Tämä asia jäänee kai itsekunkin lukijan ratkaistavaksi. On kaiketi turhaa toivoa selvää totuutta tässä kieltämättä hallitukselle kiusallisessa asiassa.

Mainitun työnantajaliiton toimitusjohtajan lausunto on muuten sangen outo eräässä suhteessa. Otamme siitä esimerkin. Väitettyään, että juuri kuluneina 3 vuotena puutavarateollisuus on toiminut pelkällä tappiolla ja että toiminnasta on hyötynyt vain työmies, selostaja jatkaa:

»*Ne, jotka näinä vuosina sentään jotakin hyötyivät tästä toiminnan ylläpitämisestä, olivat alan työläiset. Hehän saivat työstään palkan, joskin huononlaisen, jotavastoin yhtiöt saivat vain tappioita.*» (kurs. meidän)

Siinä kuulit metsätyöläinen, kenen hyväksi puuteollisuuslaitoksia on pyöritetty.

Kysymymme: Uskooko tätä vakuuttelua kukaan, uskooko herra eversi itse?

Jatkamme everstin ajatuksen juoksua: Pankit pyörittivät kuluneina pulavuosina sahoja vain työläisiä auttaakseen ja pelastaakseen heidät ahdingosta. Mikseivät pankit (luottolaitokset yleensä) nyt osoita ihmisystävyyttään ja korkeata moraaliaan sekä pelasta esim. ahdinkoon joutuneita maanviljelijöitä antamalla heidän työskennellä vaikkapa tappiollakin luonnollisesti paremman ajan toivossa?

”ONNITELKAA koko Suomen kansaa!

Mehän olemme vain sen hyvinvoinnin ilmapuntari.”

Näin otsikoi Kauppalehti, omahyväisyyden, rahavallan ja itsekkyyden suurin julkinen tukija t.k. 23. pnä lehtensä etusivulla. Sanat on kysyttäessä lausunut tavaratalo Stockmannin toimitusjohtaja, varatuomari Söderlund, kun häneltä tiedusteltiin joulumarkkinoiden kulkua. Näin hän kuvaa hyvää myyntitulostaan. Emme tosiaankaan aikaisemmin ole tienneet, että se seikka, miten paljon kassakuitteja tavaratalo Stockmann onnistuu helsinkiläisillä y.m. maksattamaan joulun alla, kuvaa Suomen kansan hyvinvointia.

Olemme saaneet tietoomme, että tänä vuonna Helsingin kaupungissa

köyhäinhoitomenot ovat 76 milj. ja 40.000 asukasta

nauttii kaupungissa tästä summasta osuutta. Kun näitä numeroita vertaa ylläolevaan Kauppalehden otsikkoihin, niin ihmetellä täytyy, että meillä näin kevytmielisesti käsitellään tilannetta ja että on suuren liikkeen johtajia, jotka näin väärin ymmärtävät asemaa maassamme.

Tosiaankin syy onnitella Suomen kansaa.

Kuinka pitkälle

nykyinen järjestelmä aikoo “edistyä“?

Pietarsaaressa käyttää kunta 40 % menoarviostaan hätää kärsivien avustamiseen.

Metsätyöläisten palkat Pietarsaaren seutuvilla ovat niin alhaiset, että on tehty lakko ja kunta avustaa lakkolaisia lakkoaikana ja täten tukee heidän pyrkimyksiään.

Ylivieskassa on samanlainen lakko puhjennut.

Metsätyöläisten palkat tänä alkavana sesonkiaikana ja erinomaisten suotuisten puutavarakonjunktuurien vallitessa eräin paikoin 10 jopa 5 markkaa päivässä.

Työttömien lukumäärä lähenee arveluttavasti 75,000.

Yllä on kylmiä, paljon puhuvia uutisia päivälehtien palstoilta. Tilanteen parantajalehdet eivät tällaisia tiedotuksia julkaise, mutta on sellaisiakin lehtiä, jotka pitävät niistä ääntä. Useimmat puoluelehdet tahtovat tuoda esille totuutena, että tilanne lakkaamatta helpottuu ja käännekoha on jo tukevasti sivuutettu sekä että »kesää» kohti ollaan kulkemassa.

Mutta kun totuus on se, mitä yllämainitut kylmät uutiset osoittavat, niin tekee tosiaankin mieli kysyä, miten pitkälle tahdotaan antaa asian kehittyä, ennenkuin herätään, ennenkuin ruvetaan asioita todenteolla korjaamaan.

Eikö ole meidänkin »vapaan kilpailun» ihannemaassa ennen kuulumatonta, eikö jo ala »systeemin» miehiäkin pelottaa,

(Jatk. siv. 3)

Viron Vapaussoturien Liike

on tyypillinen „uuden suunnan“ puseromiesjärjestö.

Tallinnassa t.k. 17. päivänä pidetyssä kongressissa hyväksyttiin liikkeen SEIKKAPERÄINEN OHJELMA.

Liike taistelee tarmokkaasti mätää parlamentarismia ja puoluejärjestelmää vastaan. Puoluelehdet levittävät tapansa mukaan vääriä tietoja liikkeestä.

Koska puoluelehdistö tapansa mukaisesti yrittää johtaa yleisöämme harhaan Viron Vapaussoturien Liikkeen todelliseen olemukseen nähden, julkaisemme tässä muutamia tietoja sanotusta liitosta, jotka tiedot perustuvat osaksi sen omiin sanomalehtiin, osaksi henkilökohtaisesti annettuihin tiedoituksiin.

”Vapaussoturien Liike” on tyypillinen ”uuden suunnan” liike, joka Virossa on n. vuodesta 1931 alkaen kehittynyt entisten vapaussoturien liiton ympärille. Tähän liikkeeseen kuuluu nyttemmin ei ainoastaan itse vapaussoturit, vaan myöskin kaikki ne laajat kansalaispiirit, jotka ovat kyllästyneet puolueiden juonitteluun ja mätään parlamentaristiseen järjestelmään.

Kun nyt puhutaan Viron Vapaussoturien Liikkeestä, niin on kysymys *puseromiesten järjestöstä.* Järjestön puserot ovat vihreät, vyöllä ja olkaremmillä, lakit ovat mustat. Järjestö jakaantuu piireihin (”osakond”) ja piirit ”komppanioihin”, viimemainitut ovat kaupungeissa järjestetyt kaupunginosien mukaan ja ne jakaantuvat taas vuorostaan ”ryhmiin”. Johtajia kutsutaan ”ülem”-iksi. Naisilla on myöskin puserot, vaikka toista väriä, ja ne hoitavat pääasiassa muonitus- y.m. tehtäviä. Liikkeeseen yhtyviltä vaaditaan vala, paitsi sotilashenkilöiltä, joille se on vapaaehtoinen, koska he ovat jo sotilasvalansa kautta vannoneet uskollisuutta isänmaalle. Alokkaita kehoitetaan olla vannomatta valaa, ennenkuin he ovat täydellisesti vakaumukseltaan uuden suunnan kannalla. Niinkuin on ollut asianlaita miltei kaikissa maissa, oli tämänkin uuden suunnan liikkeen kasvu alussa hyvin hidas, mutta myöhemmin se alkoi kasvaa niin hurjaa vauhtia, että viime syksynä toimeenpannussa kansanäänestyksessä yli 50 % kaikista Viron äänioikeutetuista kansalaisista osoittautui kannattavansa uutta liikettä. Järjestöllä on omat sanomalehtensä, joista tärkeimmät ovat ”Võitlus” (= taistelu), Tallinna, ja Vaba Sõna (= Vapaa Sana, Tartu). Edellisellä oli kansanäänestyksen aikana suurin painos kaikista Viron lehdistä.

Vapaussoturien suurkongressissa 17. 12. 1933 hyväksytyt päätökset ja ponnet.

Vapaussoturien liike on 20. 3. 1932 pidetyssä kongressissaan hyväksynyt yleiset suuntaviivansa, joiden sisältö on seuraava:

(Jatk. siv. 3)

LIETTUA on julkisesti siirtynyt

täydellisesti uudelle fascismia muistuttavalle kannalle.

Johtaja-periaate julistettu uuden valtiollisen elämän perustaksi.

Kansanedustus järjestetään Liettuassa ammattisääty-pohjalle. ”TAUTINIKAI”-järjestö ryhtyy voimakkaasti kehittämään kansallista kulttuuria ja talouselämää.

Kuluvan joulukuun 15 päivänä kokoontui Liettuan kansallinen järjestö »Tautinikai» kongressiin Kaunaisen kaupunginteatterissa. Avauspuheen piti järjestön puheenjohtaja *Tubelis.*

Kongressissa hyväksyttiin järjestölle uusi ohjesääntö, joka täydellisesti perustuu *johtajaperiaatteeseen.*

Samassa tilaisuudessa tiedoitettiin, että *Liettuan kansanedustuslaitos tullaan järjestämään ammattisääty — (korporatiiviselle) pohjalle.*

Paikallisjohtajien tiedoituksissa oli huomattavissa jyrkkä kannanotto *juutalaisuuden kasvavaa vaikutusvaltaa vastaan, ja niissä vaaditaan jyrkkiä toimenpiteitä pääomanpakoa vastaan.*

Tautinikai-järjestölle luotiin uusi seitsemän henkilöinen keskusjohto, johon valtion presidentti nimittää puheenjohtajan ja pääsihteerin, järjestön kongressin valitessa siihen viisi jäsentä. Puheenjohtajaksi nimitti valtionpresidentti järjestön tähänastisen puheenjohtajan *Tubelisin.*

Tämä kongressi tietää Liettuan täydellistä siirtymistä »uuden suunnan» eli »fascistiselle» kannalle. Itse asiassa on Liettuaa jo useampia vuosia hallittu ilman parlamenttia; valtion presidentin käytettävissä on ollut asiaintuntijoista kokoonpantu neuvojakunta. Nyt voitaneen pitää todennäköisenä, ettei siinä aiota enää palata »parlamentaariseen» järjestelmään, vaan että Liettua on lopullisesti liittynyt niiden maiden joukkoon, joiden asioita hoidetaan ja hallitaan uusien, ajanmukaisempien kansallisien periaatteiden mukaisesti. Kongressissa piti Liettuan kansallinen johtaja, valtion presidentti *Antonas Smetanas* puheen, jossa hän selosti Liettuan valtiollisen johdon uusia suuntaviivoja.

Liettuan kansallisen johtajan, valtakunnan presidentti Antanas Smetona'n puhe.

”Äänten enemmistön kautta konemaisesti saavutettu valta ei vie edistykseen.”

Puheensa alussa korosti Smetana, että Versaillen rauha ja kansainliitto eivät enää nauti samaa arvovaltaa kuin ennen, josta hänen mielestään uhkaa sodanvaara. Tämän jälkeen siirtyi hän kuvaamaan fascistisen Italian olosuhteita, sekä kansallissosialistisen Saksan oloja.

Fascismille, sanoi hän, ei ole tärkeätä mikä kansakunta on, van mikä sen tulee olla. Fascistinen valtiomuoto on sellainen valtiomuoto, joka aina pitää kansakunnan elävänä ja alituisesti pyrkii sitä oman työnsä kautta kehittämään. Kansakunta on edistysmielinen silloin, kun sillä on oma päämääränsä. Jos se tahtoo olla sellaisena, niin sen tulee organisoida kaikki asiansa yhtenäiselle kannalle. Ainoastaan yhtenäinen kansakunta voi osoittaa tahtoaan.

Äänten enemmistön kautta konemaisesti saavutettu valta ei vie edistykseen.

Sentähden tulee johdossa olla henkilö, joka tasoittaa mielten eroavaisuudet enemmistöjen ja vähemmistöjen välillä, sillä ainoastaan yhden henkilön tahto voi olla yhtenäinen.

Liberalistisien puolueiden kannattajat heräävät ainoastaan vaalien aikoihin. Kun he ovat täyttäneet vaalivelvollisuutensa, he eivät enää huoli puolueensa menestyksestä.

Mutta fascistisesti organisoidun kansan jäsenten täytyy alituisesti olla liikkeellä ja suorittaa heille uskottu työ.

(Jatk. siv. 3)

Päivälehdistömme uutisosastotkin palvelevat nykyään puoluepäämääriä. Oikean kuvan maailman tapahtumista voidaan näin ollen saada ainoastaan seuraamalla kaikkien eri suuntien lehtiä ja lisäksi vielä ulkomaisia lehtiäkin. Tähän on vain harvalla kansalaisella tilaisuus. Me julkaisemme sentähden joka numerossamme lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista, koottu juuri yllämainitulla tavalla.

Kotimaa.

Puhemies Kallio on korostanut asiallisuuden tärkeyttä puheessa, jonka hän piti eduskunnan juhlallisissa **päättäjäisissä.**

卐

Yksityispankkien girotilillä Suomen Pankissa »lepää» noin 400 miljoonaa markkaa. — Ne lienevät väsyneitä, koska ne lepäävät.

卐

Suomen asukasluku on nyttemmin sivuuttanut 3½ miljoonaa. Talouspulan vuoksi on avioliittojen lukumäärä vähentynyt; vuonna 1926 71 avioliittoa 1000 asukasta kohti, mutta vuonna 1932 vain 62.

卐

Tasavallan presidentti ei ole hyväksynyt Nivalan kapinallisten armahtamislakia, mutta vankilassa olevien yhteinen armonanomus on hyväksytty ja miehet lasketaan ehdonalaiseen vapauteen.

卐

On todettu, että Pohjanlahdella nyttemmin harjoitetaan salakuljetusta lentokoneillakin.

Stadion säätiölle luovutetaan 6 ha suuruinen alue Eläintarhassa 50 vuodeksi.

卐

Hakkapeliittain jälkeläiset ovat perustaneet yhdistyksen Helsinkiin.

卐

Metsätyöläisten lakkoliike Pohjanmaalla leviää.

卐

Kauppasopimusneuvottelut Saksan kanssa alkavat uudelleen ensi tammikuun 10. pnä.

卐

Suomen ja Turkin välillä on tehty kauppasopimus.

卐

Väkijuomarikoksien lukumäärä kuluvan vuoden kolmannen vuosineljänneksen aikana oli 129,6 % suurempi kuin viime vuoden saman vuosineljänneksen aikana.

卐

Vakoilijatar Lydia Stahl on osoittautunut ukrainalaiseksi talonpoikaistytöksi. Hän on oleskellut Suomessakin.

Ulkomaat.

Saksan valtiopäivärakennuksen murhapolttojutussa on van der Lubbe tuomittu kuolemaan. Muut syytetyt on vapautettu.

199 ihmistä on saanut surmansa junaonnettomuudessa Parisin lähellä 23. 12.

卐

Japani miehittänee Itä-Kiinan radan.

卐

Ranskassa on paljastettu suuri vakoilujuttu, jolla on yhteyksiä rouva Martin —Pentikäisjutun kanssa.

卐

De Valera on pakoitettu vapauttamaan kenraali O'Duffy'n, Irlannin sinipuseromiesten päällikön.

卐

Sir Austen Chamberlain on Suur-Britannian alahuoneessa lausunut, että Saksan valtiopäivärakennuksen murhapolttojutun ”tarkastusta” varten Lontooseen kokoontunut ”komissio” on ollut — huippuhävyttömyys.

卐

Neuvostolan hallitus tarjoo Englannille maailman vanhimman raamatun käsikirjoituksen, »Codex Sinaiticus»; hintana on pyydetty Smk. 20 miljoonaa vastaava rahamäärä.

卐

Puseromiehen silmänisku.

Nimimerkki »Talonpoika» on äskettäin »Häme»-sanomalehdessä ilmaissut mielipiteensä siihen suuntaan, että eihän ne puserot — ei Kalstan rukeat, eikä liioin IKL:n mustat — parannusta saa aikaan, eivätkä tätä maata onnellistuta. Kirjoittajan näkökannan mukaan ainoastaan maaseudun *sarkatakkiset talonpojat* voivat tervehdyttää valtiollista elämäämme.

Totuus on, että sarkatakkiset talonpoikamme ja maanviljelijämme aina ovat edustaneet kansamme terveitä osia. Ja semmoinen »sarkatakki» sieltä sydänmaalta on aina ollut esimerkkinä kaikista kansan hyvistä ominaisuuksista: — *isänmaanrakkaudesta, rehellisyydestä, ahkeruudesta, säästäväisyydestä, vaatimattomuudesta ja uhraavaisuudesta.* Ja niin on asianlaita tänäkin päivänä vielä. Ja senpätähden minua ei ollenkaan ihmetyttäisi, jos saisimme odottaa parannusta juuri »sarkatakkien» kautta, *jos vain heidän rivinsä olisivat ennallaan koossa ja yhtä miesvahvuiset kuin vuosia sitten.* Niin ei kumminkaan ole, sillä nykyinen järjestelmä on ymmärtänyt hävittää pois heidän keskuudestaan hyvin paljon kansallemme arvokkaita voimia. Ja se kai juuri on tarkoitus, että ne rakentavat voimat vähitellen saadaan poistetuiksi niin meidän kansamme kuin muidenkin kansojen elämästä. Ja jos tätä menoa vaan jatkuu, niin olemme hyvin pian pääteasemalla, — jolloin Suomen »sarkatakit» ovat sortuneet, taikka kokonaan ovat yleisvaltiollisen rahamahdin orjina. Ja siinä sorrumme samassa jamassa kaikki.

Eiköhän liene jo niin pitkällä, ettei mikään elinetuyhmä jaksa *yksinään* saada muutosta aikaan, vaan olisi syytä että kaikki yhdymme rintamaan taistelemaan niitä voimia vastaan, jotka lainapääoma aseena yrittävät orjuuttaa kaikkia työtätekeviä, — olkoon ne sitten puettuina sarkatakkeihin, työläisvaatteisiin tai mihin hyvänsä. Ja minä katson, että juuri toi sarkatakki on ollut, ja aina tulee olemaan, Suomen talonpojan paraatipuku — kunnia-asu — joka juuri kuvaa talonpoikaimme vaatimattomuutta ja suorasukaisuutta. Mutta samalla toi harmaa kunnia-asu puhuu siitä, että sen kantaja haluaa pois frakkijärjestelmästä, missä vaatteet ja ulkonaiset seikat ovat määräävät tekijät, eikä suinkaan pätevyys ja kansalaishyvyydet. Emme suinkaan usko, että se seikka, että kaikki Suomen kansalaiset yhtäkkiä pukeutuisivat ruskeisiin puseroihin, toisi parannusta vaikeissa oloissamme. Ei, mutta se ruskea pusero olkoon merkki siitä, että sen kantaja haluaa taistella tämän kansan puolesta, että sen kantaja uskoo tämän kansaan tulevaisuuteen, ja että sen kantajat haluavat saattaa *työn kunniaansa.* Ja niin kuin sarkatakki on talonpojan kunnia-asu, niin tulkoon Kalstalaisten ruskeapuserosta kaikkien työtätekevien suomalaisten kunnia-asu.

Jos »Häme»-lehden »Talonpoika» näitä asioita ajattelee, eikä siinä yhteydessä unohda niitä ammattitovereita, — sarkatakissa, — jotka kiertelevät maamme maanteitä, kiitoksena siitä työstä, jota ovat perheineen suorittaneet, niin eikö hänkin näe tuota puserokysymystä toisessa valossa. Ja varsinkin jos hän on yksi niitä todellisia sarkatakkeja, eikä joku niitä »talonpoikia», joita löydetään (20 tusinassa) jokaisen puoluelehden toimituksessa, ja joiden koko maanviljelysasiantuntemus on siinä, että levittävät kynänvarrella »tekoiantaa» kansamme kesken.

Kristikansamme joulu.

Kansamme on taas viettänyt joulua suurella hartaudella. Ihmiset ovat olleet ystävällisiä toisilleen. Hauskaa, onnellista, rauhaisaa joulua on toivotettu suusanalla, korteilla, kirjein, sähkösanomin. Lahjoja on annettu, köyhiä muistettu, hyväntekeväisyystöitä on tehty. Eiköş kristikansa osaakin viettää **maailman Vapahtajan juhlaa** aivan uskonsa mukaisesti. Tuon suurimman, vaimosta syntyneen juhlaa, jonka välityksellä, jonka lihaan tulon kautta meidän pitäisi voida oppia tuntemaan suuri Jumalamme, elämän kaikkivaltias ohjaaja, siis opittava tuntemaan elämän suuri kulku, sen suuret lait. Nehän kuuluvat osaltaan jumalakäsitteeseen.

Jos kansamme todellakin viettää oikein joulujuhlansa, oikein ymmärtää Kristus-syntymän ja sen välityksellä oikein käsittää suuren jumaluuden, maailman ohjauksen, niin ihmetellen joudumme kysymään, mistä sitten osaksemme tulee suuret kärsimykset, puute, kurjuus, nälkä, tuska, hätä kaikkien sota kaikkia vastaan. Hiipii väkisinkin mieliimme epäilys. Olemmekohan me kansana sittenkään oikeaa kristikansaa? Olemmekohan taaskaan viettäneet oikean kristikansan joulun ja lähestyneet elämän suurta ohjaajaa oikein ajatuksin, oikein rukouksin? Piileekö kristikansan menestys vaan muodoissa, sanoissa, eikö meiltä menestyäksemme vaaditakaan mitään syvällisempää, sisäistä elämää, henkistä suuntautumista.

Kun fariseaalainen rukoili, **niin hän kiitti Herraa, ettei ollut ryöväri, murhaaja, väärin-, huorintekijä eikä publikaani, luetteli lisäksi hyvät työnsä, paastot ja lahjat vaivaisille.**

Eikö se kuulosta aivan meidän nykyisen kristikansamme joulurukoukselta. Me kiitämme Luojaamme siitä, että omaisuutemme tai tulomme ovat pysyneet muuttumatta, ettemme ole joutuneet velanalaisiksi, konkurssiin, taloudelliseen ahdinkoon, vaan päinvastoin, että laki on meille voinut suojella korko- y. m. saatavamme, ettei elämän taakka ole meille tullut ylivoimaiseksi ja heittänyt päällemme väärintekijän varjoa. Ettei työttömyyskurjuus tai hätä ole meistä tehnyt ryöväriä tai murhaajaa. Kiitämme myöskin siitä, ettei poliisivalta s. o. laki ole meitä voinut leimata huorintekijäksi eikä publikaaniksi. Lisäksi olemme monta kertaa lahjoin ja almuin tukeneet anelevia. Eikö tällainen fariseaalaisuus ole meidän kristikansallemme ominaista. Eikö tämänkin joulun vietto käynyt suurelta osalta kansamme täysin fariseaalaisessa mielessä. Onko syytä valittaa kansamme hädän johtuvan jostakin yleismaailmallisesta vaikutteesta, kun vika on omissa sydämissämme ja kristillinen uskonto on meillä vain huulillamme ja muotiasia.

Siitä, kuinka syvälle henkinen rappeutuminen on kansan syössyt, saamme parhaimman käsityksen tutkiessa esim. joulujuhlamme sankarin seuraavia lauseita. Kun juutalaiset tiedustelivat Kristukselta, mikä on suurin käsky, niin vastasi hän **meidän pitävän rakastaa Jumalaamme yli kaiken ja enemmän kuin itseämme.**

Tunnustammeko me rakastavamme Jumalaamme, s. o. elämän suuria lotuuksia yli kaiken. Eikö meille ole oma itsemme kaikki kaikessa. Eikö koko valtioelämämme ole ainoastaan oman edun tunnustamista, oman ryhmän palvontaa. Luokkavihaan, puoluetaisteluun perustuva yhteiskuntaelämämme on antikristillisyyden paras tukipylväs, jota kristinuskoon eikä tuskin muu sitoo, kuin muutamat perinnölliset muotoseikat, kuten joulujuhlan viettäminen.

Toiseksi suurimman käskyn sanoo Kristus kuuluvan: **»Sinun on rakastettava lähimmäistä niinkuin itseäsi.»** Eikö tässäkin suhteessa koko nykyinen yhteiskuntaelämämme ole täysin ristiriidassa sen mukaisesti kanssa, mikä meillä kristikansana tulisi olla.

Kuitenkin tämän kristikansamme taholta aivan ylimmistä johtajista alkaen jatkuvasti saarnataan nykyisen järjestelmän sopivaisuutta ja etsitään vikoja ja parannusta s. o. malkaa toisen silmästä, eikä huomata raiskaa omassa.

Meillä tieteet ja taiteet kukoistavat, me ylvästelemme sivistystasomme nousulla, mutta tarkemmin asiata ajatteleva joutuu kuitenkin huoaten kysymään, onko tällä kansalla enää mitään pelastumisen mahdollisuuksia.

Herra oli valmis pelastamaan Sodoman ja Gomoran, jos siellä olisi ollut 5 Herralle otollista. Näyttäköön tuleva vuosi, että meidän kansassamme on ainakin 5 vanhurskasta ja etteivät ne pidä kynttiläänsä vakan alla, vaan pelvotonna jaksavat herättää kansamme näkemään antikristillisyytensä ja palaamaan tunnustamansa kristillisen uskon huomaan.

卐 卐 卐

Kirkastuuko?

On sanottu: **»Taloudellinen asemamme on vahvistunut seurauksena siitä terveestä talouspolitiikasta, jota hallitus on noudattanut ja jota myöskin eduskuntamme on tukenut.»**

Vuosien päättyessä, työkauden loppuessa on aina ollut tapana luoda lyhyt katsaus kuluneeseen aikaan, suoritettuun työhön, jonka katsauksen pitäisi sisältää lyhyen selonteon saavutuksista ja myöskin pienen viitteen siitä, mitä lähimmältä tulevaisuudelta on odotettavissa. Niinpä nytkin ovat meidän silmäntekevämme jo ajatuksiaan lausuneet menneestä ajasta. Myönnetään, että se on ollut raskas ja vaikea. Kansamme on saanut kärsiä, se on saanut pusertaa itsestään irti tavallista enemmän, se on sittenkin on eletty. Omahyväisinä on aina ajateltu, että tulos on ollut paras mahdollinen, mikä näissä oloissa on ollut saavutettavissa. Kaikki asia niin onkin. Mutta sanat "näissä oloissa" on ymmärrettävä sikäli, mikäli niillä henkilöillä, jotka ovat olleet asioitten johdossa, on ollut näkemystä ja mahdollisuuksia. Asia kumminkin samoin kuin sanatkin "näissä oloissa" muuttuisivat vallan toisiksi, jos tilaisuutta ohjaamassa olisivat olleet toiset tekijät ja toinen näkemys, jcka ei olisi pohjautunut vain omahyväisyyteen, oman hyvän näkemiseen, vaan jossa olisi annettu myöskin ja ennen kaikkea osa lähimmäisen ja koko kansan yhteishyvälle.

Nämä ajatukset tulevat mieleen, kun ajattelee meidän olojamme ja vuoden päättymistä ja sitä työtä, minkä viime työkaudellaan eduskuntamme suoritti.

Kuinkahan useasti on meilläkin toistettu kirjoituksemme alussa lausuttu ajatus. Tuskin koskaan lienee meidän eduskuntamme työtä lopetettu, ellei tuota ajatusta olisi tuotu esille. Ei ole vielä tullut milloinkaan päättäjäisissä arvostelevaa sanaa työstä, minkä esim. meidän parlamenttimme on työkaudellaan suorittanut.

Perusta, mihin olomme pohjautuvat ja millä työtämme on suoritettu, on kestävä ja hyvä, se on n.s. "virallinen" totuus. Siihen täytynee vielä lisätä, mikä julkisuudessakin on lakkaamatta toistettu, ettei "oloissamme ole mitään huutavaa epäkohtaa, joka johtuisi nykyisestä järjestelmästä ja joka mahdollisesti aiheuttaisi järjestelmän muutoksen". Ne pienet virheet, jotka oloissamme vielä ovat, ovat korjattavissa tavallisen kehityksen tietä. Ne moitteet ja syytökset, joita järjestelmää vastaan on viskattu, ovat vain agitatorista mielikuvituksen tuotetta tai intomielisyydestä aiheutuneita. Tämä on, ei liene väärin sanoa, "julkinen, virallinen totuus".

Onkohan asiallinen totuus sama kuin virallinen? Kestääkö tämä virallinen totuus arvostelun, jos se asetetaan vaakaan sen totuuden kanssa, missä Suomen yhteinen kansa paraikaa elää, ovatko ne olot, jotka maassamme vallitsevat, kaikin puolin pesunkestäviä? Onko Suomen kansan sielua tosiaankin hoidettu niin, että voidaan päätyä yllämainittuun alati toistuvaan toteamukseen? Eikö se seikka, että huolimatta vakuutteluista meillä oloissamme on hirveitä epäkohtia, jotka lakkaamatta toistuvat, johda ajatuksia aivan toisaalle. Virallisen totuuden mukaan, jos se olisi totta, pitäisi meidän olomme olla vallan loistavat, puutetta ei pitäisi olla laisinkaan, sillä vuosikausia meillä on samaten vakuutettu, mutta sittenkin kylmä totuus osoittaa kokonaan muuta. Tässä ei ole syytä ruveta luettelemaan virheitä yhteiskunnassamme. Ne ovat kaikille näkeville ja kuuleville saavutettavissa. Niitä on nähtävänä tämänkin lehden palstoilla joka numerossa.

Me muistamme kaikki, miten suurin lupauksin ja virhekuvauksin vaalit käytiin, miten valtavin otsikoin ja tunnusmerkein viimeinenkin eduskuntaistuntotyökausi aloitettiin. Paljonkohan on toteutettu tai edes yritetty toteuttaa niistä monen monista hyvistä lupauksista, joilla vaalikarjaa, tätä Suomen "vapaata" kansaa, vaalien alla ruokittiin. Silloin kun jotain piti saada, silloin oli perustaan pohjautuvia epäkohtia, jotka piti viivyttelemättä korjata, jos mieli saada olot paremmiksi, silloin Suomen kansa oli huutavassa hukassa. Nyt ratkaisun tapahduttua, ensimmäisen työkauden päätyttyä, päädytään toteamukseen, että taloudellinen asemamme on vahvistunut, politiikkamme on terve. Kun Suomen kansa jaksaa vain tarpeeksi odottaa, tilanne muuttuu vallan virheettömäksi.

Vuosikausia on kansamme odottanut. Aina aika-ajoittain sitä on hyvitetty lupauksilla ja miellyttävillä toteamuksilla. Virheet ja epäkohdat on tarvittaessa ja politiikka tehtäessä useasti vedetty esille ja tunnustettu, mutta silloin ei ne unohdettu, silloin kun järjestelmässä on tiukasti kiinni pysyä ja silloin kun asema on niin vaatinut.

Järjestelmää, joka pienelle osalle kansamme on miellyttävä ja tuottoisa, on näinäkin aikoina lakkaamatta kehuttu. Kehuttu sen takia, että on myöskin sillä, että sitä on mainostettu yksilön vapautta suosivaksi, että se tunnustaa samanlaisesti yksilölliset oikeudet kaikille kansalaisille ja että se synnyttää kansastamme yhtenäisen ja eheän.

Kansamme yhtenäisyyttä ja eheyttä on tämän vanhan järjestelmän pohjalla meillä ajettu monen monet pitkät vuodet, totuus kumminkin on — kansamme on rikkinäisempi kuin koskaan aikaisemmin.

Ei voine vaatia, että miehet, jotka ovat vanhan systeemin kasvatteja, sen puitteissa olojamme ohjailleet ja aikoinaan hyviä tekoja kansamme hyväksi suorittaneet, ilman muuta uusissa oloissa luopuisivat kannastaan. Päin vastoin se olisi ehkä luonnotonta. Mutta toiselta puolen henkilö, joka uskollisena toteuttanut tehtävänsä pysyy vanhan järjestelmän kannattajana ja vaikkapa mahdollisesti on siihen sekä taloudellisesti että poliittisesti sitoutunut, ei kuitenkaan ole ilman muuta oikeutettu tuomitsemaan uusia virtauksia, joissa piilevää hyvää hän ei näe eikä mahdollisesti tahdo ymmärtää, koska vanha on hänelle henkilökohtaisesti melko tyydyttävä ja tulevaisuus hänen kannaltaan ja näkemyksensä mukaan vaan hänen henkilökohtaisten tulevaisuussuunnitelmiensa muuttajan.

Suomen kansa! Me olemme taas nähneet vuoden päättyvän, yhden eduskuntatyökauden loppuneen. Meille on annettu hyvittävät sanat joululahjaksi, mieltämme on mairiteltu.

Kuluu vuosi lisää. Tulee joulu. Olemme taas tilaisuudessa kuulemaan silmäätekevien taholta samat lohdutuksen sanat. Tilanne saattaa synkistyä, saattaa hiukan kirkastua, mutta järjestelmä, jonka puitteissa kansakunnan elämä pyörii, pysyy samana ja samat ovat johtaviemme joululahjat niin kauan, kun ei nähdä ihmisten rakentamien elämän perusteitten olevan muuttuvien tarpeissa ja kun ei ymmärretä, että kehitys kulkee lakkaamatta eteenpäin.

Elämän lait pysyvät samoina, mutta olot muuttuvat, yksilöllinen kehitys, tiede, taito kulkee eteenpäin.

Kysymys on siitä, osaavatko kansanjohtajat pitää kansakunnan elämän eräitten yksilöllisten nerojen kehityksen ja yleismaailmallisten vinhaa vauhtia eteenpäin kulkevan armottoman elämän kulun tasolla.

Julkinen rahatalous.

Olemme jo aikaisemmin kirjoittaneet uusista näkemyksistä talouselämässä. Seuraavassa tulemme esittämään uusia suuntaviivoja rahatalouden alalla. Näitä ei ole vielä näkynyt julkisen sanan palstoilla, ei edes meidän talousteoreetikkomme ole niitä julkituoneet kansamme luettavaksi. Tulemme tätäkin sarjaa lehdessämme myöhemmin seikkaperäisemmin jatkamaan ja laveammin selostamaan.

Talouselämän menestymisen ehdottomana edellytyksenä on, että rahatalouden mahdollisuudet voidaan asettaa sopusointuun sosiaalisen tahdon, kokonaisuuden eduksi palvelevan tahdon, kanssa. Sen saavuttamiseen on meillä käytettävänä kolme eri tietä.

1. Lainapääoma. Se syntyy työtätekevien kansalaisten säästöjen kautta. Ne rahat, joita ei käytetä elämään tai taloudelliseen työskentelyyn, kokoontuvat säästöinä pankkeihin ja muodostavat lainapääoman. Sen lainapääoman turvin on talouselämän luotto järjestetty. Kapitalistis-liberalistinen talouselämä nykyisin järjestyy pää-asiassa tälle lainapääomaan perustuvalle luotolle.

2. Yksityispääoma. Jos jotakin taloudellista toimintaa harjoittava voi ansioistaan jonkun määrän panna syrjään ja sen kautta vähitellen rahoittaa itse koko toimintansa, niin työskentelee hän yksityispääomallaan.

Edellä mainittujen tapojen yhdistelmää voitanee pitää yleisesti käytännössä olevana sääntönä.

3. Rahan — tai luoton — luomisen kautta. Se tapahtuu siten, että hyödykkeillä ja palveluksia ei makseta säästöillä, siis jo olevilla **arvoilla**, vaan luoduilla yleisesti tunnustetuilla todisteilla (l. seteleillä). Nämä esittävät suoritettujen palvelusten vasta-arvoa. Niillä on useimmiten paperisten vaihtovarain muoto. Niiden antopaikat ovat velvoitetut lunastamaan tämän rahan siitä **mittana käyttäen, mikä koituu siitä hyödykkeestä,** joka tällä rahalla on maksettu. **Tämä vasta-arvon myöhempi synnyttäminen on välttämätön ilmiö jokaisessa normaalisessa taloudessa.** Se ilmenee sekä kotimaisessa, että ulkomaisessa kaupassa. Sellaiset kattamattomien arvojen liikkunat ovat tavallisesti lyhyitä. Siellä missä ne muodostuvat pitkiksi on luottamus tarpeellista. Ne täytyy ylittää luodun rahan välityksellä. Mutta luottamusta tähän, usein hädässä luotuun rahaan ei saa pettää. **Vain korkean siveellisen vakaumuksen omaava hallitus ja sitä tukeva talousjärjestelmä voivat löytää oikean ja hillityn mitan rahan luomiselle.** Valtion tulee estää kaikki tähän tähtäävät yksityiset yritykset, sillä valtiolla yksin voi ja tulee olla tämä valvonta.

Rahan luomisen muotona ei siis tule kysymykseen setelien tai kovan rahan, vaan siirtorahan luominen julkisen rahoituksen tarkoituksia varten. Siirtorahan pysyy aina tiliin perustuvana. Se ei voi johda pankkiseteliten lisättyyn ulosantiin. Mikä on tärkeä huomio. Tiliin sidottuna ei siirtoraha vaikuta rahakantaan. Tosin täytyy taloudessa, jossa on kehittymätön maksuliikenne, siis pääasiassa kovan rahan kierto, luodun pankkiluoton päättyä lisättyyn setelien ulosantiin. Tileihin sidottu kirjattu luotto johtaa siirtorahaan, tunnusluotto vaihtelevaan rahaan.

Pankkien mahdollisuus luoda luotto- ja siirtorahaa on sekä teoriassa että käytännössä kiistämätön. Mutta yhtä kiistämättömät ovat niiden rajatkin. Ensiksi ei mikään pankki voi luoda siirtorahaa yksin itseään varten, sillä maksuliikenteessä tarvitsee jokainen yksityinen pankki liikekumppaninsa. Siten täytyy kaikkien talouden johtavien pankkien olla osallistuneena siirtoliikkeeseen. Toiseksi tarvitsee jokainen pankki kasvavalla siirtoliikkeellä myös suuremman maksukykyisyyden. Sillä kaikessa vaihdossa tilisidonnaisuudessa ei ole esitettävissä, että kovaa rahaa vailla oleva vaihto muuttuisi kovaa rahaa käsittäviksi tapauksiksi. Siksi tulee jokaisen siirtovaihdon rinnalla juosta vastaava säästötilien kattaminen. Siirtotili ja säästöpääoma ovat ehdottomasti vastavuoroisia. Siirtorahan luonti tapahtuu niinollen tavallaan myöhemmin seuraavan pääomamuodostuksen ennakkomaksuna.

Uuden valtakunnan sosiaalisena pyrkimyksenä tulee olla työn hankkiminen. Valtiojohdon ensimmäisenä ja viimeisenä tehtävänä tulee olla julistaa pannaan kansakuntamme kauhein vitsaus — työttömyys. Tähän päämäärään tulee pakostakin ohjata rahatalouden mahdollisuudet. Siksi tulee valtion tarttua raha- ja luotto-talouteen, voidakseen muodostella tätä siten, että se vastaa kokonaisuuden edun tarkoituksia. **Siirtorahan luominen tekee mahdolliseksi työn kautta, työ johtaa tuotannon arvojen luomiseen, tuottavien arvojen luominen luo pääomaa.** On kysymyksessä ilmiö, joilainen myös aikaisemmin oli havaittavissa jokaisessa konjuktuurien (suhdanteiden) kulussa. Koska on olemassa mahdollisuus luoda tuottavia arvoja, olisi suorastaan rikos, ellei sitä käytettäisi, siis: **siirtorahaa tulee pääomaksi työn kautta vaarantamatta rahakantaa.**

Entä sitten?

Arki-ihmisen mietteitä I.

Todenpuhujat eivät yleensä ole korkeassa kurssissa. Sanotaan, että heiltä puuttuu »hiottu käytös», jollei satuta keksimään jotain töykeämpää. Vasta sittenkin, kun ihminen on muun muassa hiottun käytöksensä avulla saavuttanut n.s. yhteiskunnallisen aseman, voi hän uskaltautua lotuuksien lausuilemiseen. Tietenkin edellyttäen, että maaperä on otollinen, tarpeelliset sanomalehtimiehet ja valokuvaajat lähettyvillä ja että asianomaisen arvoasema ei siitä kärsi.

Paljon vaikeampi on sellaisen henkilön asema, joka vasta **etsii totuutta.** Häntä pidetään aivan kypsymättömänä, koska häneltä puuttuu kokemuksen ja ajattelun avulla saatu vakaumus. Ei, ei. Kokaan näin ollen ihme, että varsinkin huomattavammassa asemassa olevat henkilöt pitävät arvolleen sopimattomana esiintyä totuudenetsijänä. Heille kuuluu esittää aina vain valmista ja tarkoin harkittua, **mitään uuttahan ei näet voi enää olla löydettävissä.** Ovathan he sen siinä ja siinä komiteassa ratkaisevasti todenneet, puhumattakaan sen ja sen asiantuntijan lausunnosta. Samalla voivat he sopivasti viitata m.m. historiallisen **kehityksen** viittomaan suuntaan, vastaaviin ulkolaisiin kokemuksiin j.n.e.

Miksi sitten on olemassa totuuden etsijöitä enemmän kuin luullaankaan? Siksi, että **ihmisluonto pyrkii aina totuutta kohti.** Ei vain uteliaisuudesta, vaan totuuden saavuttaminen sisäisestä pakosta. Ihminen ei tyydy ilman muuta muiden mielipiteisiin, hänen täytyy saada itse ajatella asia läpikotaisin ja muodostaa siitä itselleen vakaumus. Ainakin meidän suomalaisten kansanluonne osoittaa juuri tässä kohden erikoisia **perusteellisuutta.** On vain olemassa jonkinlainen kaino yleisen mielipiteen pelko, joka estää totuuden etsijän paljastamasta mietteitään.

Nykypäivien totuudenetsijoille ovat **uskonnolliset kysymykset** usein kova pähkinä. Siitä syystä monet jättävätkin ne rauhaan tai nielaisevat ne kokonaan, arvostelutta. Nykyajan ihmisillähän on niin paljon ajateltavaa jo yksistään käytännöllisen elämän ongelmissa, puhumattakaan tieteissä, taiteissa, politiikassa y.m. esiintyvistä kysymyksistä. Täten pakostakaan ei tule varottua aikaa ja voimia uskonnollisille ajatteluille, joka vaatii melko paljon keskittymistä ja vapuutta hiljaiseen ja rauhalliseen mietiskelyyn.

Uskonnon alalla tavataankin siitä syystä meidän päivinämmekin runsaasti hapuilua. Ikäänkuin jonkinlaisiksi uskonnollisen ajattelun korvikkeiksi lienevät kin, ainakin osittain, käsitettävät kaikki ruuuristit, Koskiskat, Suomi-loosit, noita-Kalliot, åkerblomilaiset j.n.e., kuka niitä nyt kaikkia muistaakaan. Mutta yhä vielä kohoaa näiden kaikkien yläpuolelle meidän kristillinen kirkkomme ylevänä ja —. niin, ja voimakkaanako? Tähän ei tarvinne vastata. Mutta tämän kysymyksen takana kuin itse vastauksen. — **Onhan** meillä kyllä suuri joukko, suurempi kuin yleensä havaitaan, tosikovaisia, mutta miten on meidän monien muiden laita? Joudummekohan useastikaan kirkon kansaa tekemisiin muuloin kuin tilaisuuksissa, joissa papin läsnäolo on muodollisesti tarpeen, tai silloin, kun posti lennättää käteemme kirkollisverokuitit?

Tähänkin voi jokainen antaa omakohtaisen vastauksen. Meillä ei tietenkään ole mitään kirkkoa ja uskontoa vastaan, mutta tuntuu siltä, että varsinkin välimme niiden kanssa liian lyhyeksi. Tämä havainto kiusaa joskus meitä itseämmekin, mutta sitten me taas unohdamme koko asian.

Olisikohan syy tähän etsittävissä itse nykyajasta ja sen elämästä? — Meitä pommitetaan alati tiedoilla tieteen ja tekniikan uusista ja yhä uusista saavutuksista. Meille selvitetään kaikki tapahtumat ja ilmiöt niin yksinkertaisina ja järkeenmenevinä. Siten me huomaamattamme alamme mitata kaikkia arvoja, uskontoakin, matematiikan ja fysiikan, lääketieteen ja kemian y.m. avulla. Ja hienoksellaan herää meissä jonkinlainen epäilys, tuumimme, että hyvähän se uskonto on olemassa, varsin tarpeellinen ainakin lapsille ja naisille. Myönnämme, että raamattu on suuri siveysopin oppikirja, mutta sen kertomukset Jumalasta ja ihmeistä — niin, voivathan nekin olla totta, mutta — — — Tähän kytevän epäilyksen ääreen ilmaantuu aina puhaltajia, jotka sytyttävät liekin. Pitääköhän meidän sitten, kun on puhe suhteestamme kirkkoon ja uskontoon, käyttää nykyisin niin tavallista pankkimiesten lausetta: **Ei ole luottoa?** Sillä monet ovat jo kerinneet päästä siihen vakaumukseen, että Jumalaa ole eikä ihmeitä tapahdu. Väitetään näet, että uskonto sotii järkeä vastaan. Jos näin on, koska se sotii luonnonlakeja vastaan, niin se sotii myös **järkeä** vastaan. — Siinä siis sitten ollaan; naureskellaan uskon-

(Jatk. siv. 4)

SKJ:n OHJELMALLISIA SUUNTAVIIVOJA

Perusajatus 14.

Kansakunnan henkinen eheyttäminen.

Palauttaakseen kansamme suurten elämänlakien alaisuuteen järjestö taistelee materialismia, itsekkyyttä ja välinpitämättömyyttä vastaan. Siveellisenä päämääränään järjestö pitää kansanne sisäisen, kestävän tervehtymisen ja vaatii sentähden, että kirkollinen työ on saatettava väärentämättömänä herättämään kansalaisissamme elämän tarkoituksen selvä tajunta ja luomaan vomakas kansallinen omatunto.

Vaikkakin valinnuutt olisi tehty kuinkin huolellisesti tahansa, niin se ei voi täyttää tehtäväänsä, ellei ole ensiluokkaista metallia siihen valettavaksi sekä hyvä valu-uuni, jossa metalli voidaan sulattaa.

Demokraattis-parlamentaristisen järjestelmän ihailijat ovat tuijottaneet itsensä sokeiksi oikeuteensa »itse olla mukana päättämässä»; heitä kiinnostaa ainoastaan lakien **säätäminen.** Mutta lakipykälät ovat vain valinmuotteja. Jos muotteihin valetaan teräksen asemesta vahaa, niin ei saada tyydyttävää tulosta, eikä asia ollenkaan parane siitä, että muotti on hyvin tehty. Paraskin laki jääpi hyödyttömäksi, ellei sitä toteuteta oikeassa hengessä. Kansakunnan sielu on se metalli, joka on valettava lakipykälien muotteihin; ja kansakunnan henki on valu-uunin tuli, joka sulattaa metallin, niin että se voidaan valaa muotteihin.

Kansallissosialismin ja parlamenttarismin välinen ero ei ole oilenkaan siinä, että viimemainittu muka edellistä enemmän pitäisi »vapauden ihanteesta» kiinni. Tämä on vain kansallissosialismin vastustajien keksimä kavala valhe. Ero on ennenkaikkea siinä, ettei kansallissosialismi ihaile yksipuolisesti lakipykäliä, vaan etupäässä painostaa oikean hengen ja tahdon tärkeyttä. Lait, joita eivät riittävästi ota huomioon kansakunnan henkeä ja tahtoa, muodostuvat helposti pakkopaidaksi, siitä huolimatta että »kansalla» on ollut täydellinen »oikeus» niitä »päättää». Niillä, jotka eivät vielä ole oppineet tuntemaan ja ymmärtämään kansallissosialistista maailmankatsomusta, on tapana hyvin innokkaasti pyytää tietoja sen »ohjelmasta» — toisin sanoen sen ehdotuksista uusien lakipyhälien laatimiseen. Kun he eivät heti saa kysymyksiinsä täydellistä vastausta, niin he käyvät epäluuloisiksi ja syyttelevät kansallissosialisteja joko »selvien linjojen» puutteesta taikka salaperäisyydestä. Tämä todistaa vain, että nuo parlamentarismin ihailijat eivät ovat vielä määrin yksipuolisen lakipykälien ihailun lumoissa, etteivät he edes helleksi voi sitä vapautua ja arvostella asioita vapaammalla näkökulmalla. He eivät jaksa käsittää, että kansallissosialistit pitävät oikean hengen kasvattamisen sekä lujan ja yhteinäisen tahdon luomisen kansakuntaan ensimmäisenä tehtävänään. Ennenkuin tämä tehtävä on kunnollisesti suoritettu, on se kansallissosialistien katsantokannalta vain ajan- ja vaivan hukkaamista huolehtia ohjelmien ja lakipykälien laatimisesta. Lisäksi se on vaarallista itsensä pettämistä rakentaa toivonsa lakipykäliin, jos niiden tulee tamista varten tarpeellinen oikea henki ja tahto puuttuvat yhteiskunnasta. Lakipykälien ihailu on vain heikkouden merkki; se on yritys peittää oikean hengen ja lujan tahdon puutetta.

Tämä seikka selittää myöskin, minkätähden »demokraateissa» ilmenee sellainen raukkamainen »diktatuurin pelko», sekä missä syystä he luulevat »diktatuurin» olevan jotakin kansallissosialismille ominaista. He luulevat, että »johtajaperiaate» olisi muka samaa kuin »diktatuuri». Kuitenkin pitäisi jo terveen järjen ja pintapuolisenkin havaintokyvyn selvittää, että kaikissa maissa juuri tarmokkaimmat, itsekkäimmät ja vapautta rakastavat henkilöt — ja ennenkaikken nuoriso — ovat ne, jotka ensimmäisinä omaksuvat kansallissosialismin maailmankatsomuksen — toisin sanoen juuri ne, joiden luonteessa mukaan pitäisi olla viimeiset taipumaan vieraan tahdon alle, ovat ensimmäiset hyväksymään johtaja-periaatteen, pelkäämättä mitään diktatuuria. Salaisuus on juuri siinä, että kansallissosialismi asettaa pääpainon hengen ja tahdon kehittämiselle. Elävä henki ja voimakas tahto rikkovat kaikki epämukavat tai epäoikeudenmukaiset siteet, joihin yritetään niitä pakoittaa; väärin laadittujen lakipykälien pakkoon ne eivät alistu.

Jos koetettaisiin ilman muuta »sovelluttaa» jostain muusta maasta valmiissa muodossa jäljennettyjä täysin kansallissosialistista valtiomuotoa, ja lainsäädäntöä sellaiseen maahan, jonka asukkaiden enemmistö on vielä vanhojen parlamentaristisen ja liberalistisen aatteitten kahleissa, niin tulokset todellakaan eivät muodostusi miellyttäviksi. Juonittelevat puoluemiehet tulisivat hankkimaan itselleen johtajapaikat ja käyttämään väärin niistä johtuvaa valtaa; ja muu kansa ihailisi niinkuin se nytkin tekee. Sentähden ei vanhan järjestelmän miehillä olekaan mitään onnistumisen mahdollisuutta, kun he viimeisenä vallassapysymiskeinona yrittävät matkimaan kansallissosialistista menettelytapoja, joita he yhtä vähän kykenevät sovelluttamaan kuin mitä ajuri pystyy ilman erikoisopetusta ohjaamaan autoa. Niin pian kuin »demokraatit» alkavat »vapauden turvaamiseksi» turvautua sellaisiin diktatuurimenetelmiin, jotka he luulevat kansallissosialismille ominaisiksi, on tuho heidän kohtalonhetkensä lähestyvän. Kun he ryhtyvät kansallissosialisteja vainoomaan, niin viimemainittujen voima vain tämän painostuksen avulla kasvaa ja kehittyy aivan niinkuin höyryn voima höyrykattilassa. Mitä suuremmaksi kasvaa paino, sitä varmemmin tuo hetkeksi kahlehdittu voima työntyy esiin. Onnellinen on se kansa, joka on siksi kaukonäköinen, ettei se pane itsensä alttiiksi sellaiselle räjähdyksen vaaralle alttiiksi, vaan joka ajoissa ja joustavasti mukautuu luonnolliseen ja sentähden välttämättömään **kehityksen** kulkuun.

Kasvattaakseen kansakuntaan oikean hengen ja luodakseen siihen voimakkaan, elävän ja yhtenäisen tahdon, taistelee kansallissosialismi niitä ominaisuuksia vastaan, jotka ovat parlamentarismille luonteenomaisia, nimittäin materialismia, itsekkyyttä ja välinpitämättömyyttä vastaan. Aivan niinkuin oikea ja aito uskonnollisuus löytää kansallissosialismista ilmaisunsa herätyksensä ja heränneisyydessä. Kansallissosialismi ja kirkko voivat, ja niiden tuleekin, toimia käsi kädessä kansakunnan onnen puolesta, sekaantumatta kuitenkaan toistensa tehtäviin, sekoittamatta yhteen uskontoa ja politiikkaa, mutta kuitenkin vuorovaikutuksessa tukien toisiaan.

Tähän päättyy tämä meidän SKJ:n ohjelmallisten suuntaviivojen (14) tulkitsemissarja. Nämä suuntaviivat muodostavat SKJ:n taistelun ja rakentavan työn järkkymättömän aatteellisen perustan. Tulemme edelleenkin uudelleen käsittelemään isänmaamme kulttuuri-, poliittisia ja taloudellisia kysymyksiä näiden suuntaviivojen valossa. Ne ovat jokaisen taistelijamme ja työtoverimme varma tuki ja tienviitta.

JÄRJESTÖN 卐 TYÖMAILTA

TUTUILLE JA TUNTEMATTOMILLE.

Lausun parhaimmat kiitokseni myötämielisistä lausunnoista toiminnastamme, joulutervehdyksistä, korteista, kirjeistä, sähkösanomista ja lahjoista.

A. Kalsta.

卐

Työttömien joulu.

S.K.I. toimesta järjestettiin Helsingissä piirihuoneustoon jouluaattona joulujuhla, joka oli omistettu erityisesti järjestön työttömille. **Katettu oli joulupöytä**, jonka ympärille kokoontui kello 18 runsas joukko, joka tyytyväisenä laulujen ja puheitten vaihdellessa vietti rattoisan joulujuhlan. Mukana **olleet** saivat kukin **mukaansakin** tupakkaa, torttuja jopa joulupuuroakin. Kultainen kiitos juhlan avustajille ja lahjoittajille.

卐

Sopiva käsikirja

jokaiselle SKJ.-jäsenelle ja muillekin, jotka haluavat saada kansallis-sosialisista kysymyksistä selvää, esim. esitelmiä valmistettaessa, esiintymisissä y.m. tietojen hankkimiseksi, on *Herää Suomi* tai *Hakkorset* v. 1933 vuosikerta sidotuissa kansissa. Hinta on Smk 50:— kpl. Niitä on saatavana *SKJ. lehtijaostolta,* osote Helsinki, E. Makasiinink. 6. Joukkotilauksista alennus.

卐

Keskiviikkona 3. 1. 34.

klo 20 S.K.J:n jäsenkokous kerhohuoneustossa, E. Makasiinink 6, jolloin **järjestöjohtaja Kalsta** puhuu Järjestön toimintasuuntaviivoista ensi vuotta varten.

Kaikkien vartijoiden on saavuttava kokoukseen.

Kuulumisia Turun alueesta.

T.k. 16 pnä vietti Turun alue uuden huoneustonsa tupaantuliaisia. Osanotto oli ilahduttavan runsasta ja mieliala mitä parhain. Avajais- ja tervehdyspuheen piti aluev. Rosenqvist.

Tämän jälkeen tutustuttiin keittiökomeron antimiin järjestön emäntien suosiollisella myötävaikutuksella.

Maukkaiden kahvien piristäminä kuunneltiin tv. Weberin esitelmää liberalismista. Esitelmöitsijää kuunneltiin mielenkiinnolla ja sai hän osakseen runsaat suosionosoitukset. — Yhdessäoloa jatkui aina pikkutunneille asti.

Noin viikko myöhemmin oli alueella joulujuhla, joka onnistui aivan erinomaisesti. Esitelmöitsijöinä esiintyivät **tv. Weber**, jv. Viitala, jv. Sinervo ja jv. Lindström. Esitelmissä käsiteltiin järjestömme pyrkimyksiä mitä monipuolisimmin. Esiintyjiä kuunneltiin hartaasti ja tervehdittiin ilolla. Kestityksen lomassa ilahdutettiin lapsukaisia joulupukin tuomin joululahjoin.

Tyydytyksellä toteamme, että järjestömme on täällä kulkemassa valoisampia aikoja kohti ja innostus sekä kannattajien lukumäärä on kasvamaan päin. Varsin hyvänä todistuksena on mainittava se myötämielisyys, miten turkulaiset kauppiaat ja liikemiehet uuden pesämme kunnostamiseen suhtautuivat. Kalustus aina keittiöregiooneja myöten ovat kustannuksitta, lahjoituksina tulleet järjestön osaksi. Olivatpa ensimmäisten yhdessäoloiltojen nautinto- ja ravintopuolikin kaikessa monipuolisuudessaan suurella kiitollisuudella vastaanotettuja lahjoituksia.

Huoneustomme sijaitsee Rauhankatu n:o 8 A.

Toivotamme kaikille Herää Suomen kannattajille ja lukijoille rattoisaa ja onnellista uutta vuotta taistelutyössään.

卐

Uudenvuoden valvojaiset on piirihuoneustossa E. Makasiinink. 6. Järjestää Helsingin piirin 14. alue. Osanottoon oikeuttaa vain kutsukortit. Kutsukortteja saa läh. puh. 44 710.

Vilkas kokous Vahdolla?

Sunnuntaina t.k. 10 pnä järjestivät SKJ:n paikalliset jäsenet Vahdolla kokouksen pitäjän n.s:n talolla. Saavutus oli suuremmoinen, sillä läsnä oli yli 60 henkeä, huolimatta siitä, että kokouksesta ilmoitettiin vasta muutamia päiviä aikaisemmin, niin että kauempana asuvat eivät tienneet siitä mitään.

Kokouksen avasi rj. Lempinen lausuen läsnäolijat tervetulleiksi ja luovuttaen puheenvuoron jv. Yli-Alholle, joka luki ohjelmalliset suuntaviivat, huomauttaen, että rajoitetusta ajasta johtuen ei voida niitä kaikkia selostaa, vaan täytyy tyytyä ainoastaan tärkeimpiin. Tämän jälkeen jv. Peron selosti lähemmin kahta ensimmäistä pykälää ja jv. Yli-Alho kahdettatoista pykälää, sitten seurasi tv. Weberin esitelmä maatalouden epäkohdista, korkokysymyksestä ja tilanteen vaatimista toimenpiteistä epäkohtien poistamiseksi. Lopuksi annettiin tilaisuus vapaihin kysymyksiin, joita tehtiinkin aika runsaasti. Tekivätpä läsnäolleet IKL:n jäsenet muutamia vastaväitteitäkin, jotka oli helppo todistaa vääriksi.

Kokous **teki ilahduttavan vaikutuksen**, osoittaen, **että vahtolaisetkin** alkavat huomata nykyisen järjestelmän mahdottomuuden. Lopuksi pyydämme vielä kiittää paikallisia jäseniämme, Vähäkylää ja Lempistä, toivotamme heille jatkuvaa menestystä työssään.

Vahtokin herää.

»Mukana olleet».

卐

SKJ-jäsenille ja ystäville

pyydetään huomauttaa, että uuden vuoden onnittelut ovat jätettävät lehtijaostolle viimeistään 3. 1. 1934 klo 12.

卐

Yleinen kokous on huomenna, perjantaina piirihuoneustossa kello 20. Puhuu kapt. Kalsta ja maist. Rantalainen sekä on myöskin muuta ohjelmaa.

Tilauskilpailu.

Tämän viikon tarkkailumme osottaa alueitten välisessä kilpailussa, että:

1	tila	(1)	Hels. piir. 4 alue.
2	»	(2)	Hels. piir. 7 alue.
3	»	(3)	Länsi-Uudenmaan alue.
4	»	(4)	Hels. piir. 19 alue.
5	»	(5)	Jyväskylän alue.
6	»	(6)	Hels. piir. 1 alue.
6	»	(6)	Hels. piir. 14 alue.
7	»	(9)	Salmin alue.
8	»	(10)	Kuopion alue.
9	»	(7)	Vaasa I alue.
9	»	(—)	Hels. piir. 11 alue.
10	»	(—)	Haagan alue.

Ei muutu alkunumerot. Salmi on osottanut paranemisen toiveita, samoin Hels. piirin 11 alue. Haagan-alue on vallan uusi tulokas kymmenyksessä. Kilpailuerot ovat:

1— 2	tila	86	(114)	tilausta.
2— 3	»	65	(33)	»
3— 4	»	8	(17)	»
4— 5	»	1	(33)	»
5— 6	»	52	(8)	»
6— 7	»	3	(3)	»
7— 8	»	5	(2)	»
8— 9	»	1	(3)	»
9—10	»	2	(3)	»

Kuten näkyy, erotukset heilahtelevat, mutta järjestystilat pysyvät paikoillaan.

Henkilökilpailu osottaa tuloksia, että:

1	tila	(1)	aluev. Koistinen, H:ki.
2	»	(2)	toimistopääl. Lindqvist, Helsinki.
3	»	(2)	tukiv. Johansson, H:ki.
4	»	(—)	aluelehtiv. Vesterlund. Lohja.
5	»	(4)	lehtiv. Uusitalo. Helsinki.
6	»	(8)	lehtiv. Rutanen, Jyväsk.
7	»	(6)	tukiv. Herrmann. H:ki.
8	»	(7)	aluev. Jansson. Karjaa.
9	»	(—)	tukiv. Smalen. Helsinki.
10	»	(10)	aluelehtiv. Sandell. H:ki.
10	»	(9)	aluev. Kull. Vaasa.

Kuten jo viime lehdessämme kerrottiin, päättyy alueitten n.s. pokaalikilpailun ensimmäinen kilpailuvaihe tk. viimeisenä päivänä, jolloin se, joka saa paremman hankintatuloksen, saa haltuunsa kuukauden ajaksi pokaalia vastaavan seinätaulun, johon voittaja-alueen nimi kaiverretaan. Tämä kilpailu jatkuu kuukausittain edelleen ja vasta sitten kun voittaja-alue on sen 3 kertaa *peräkkäin* voittanut, saa sen vasta haltuunsa.

Sen lisäksi nyt edellisen kiertopokaalikilpailun rinnalla on *suurkilpailumme,* joka päättyy tammikuun lopussa ja jossa kilpailussa huomioonotetaan kaikki hankitut v. 1934 tilaukset.

Aluekilpailun rinnalla on kilpailu yksityisten tilaushankkijoitten kesken, joskin se menee alueitten kautta. Koetetaan oikein voimalla, jotta lehtiemme tilaustulokset saamme nousemaan määrään, johon pyrkimyksemme olemme kohdistaneet.

SKJ Kuopion alue.

SKJ-toiminta on kulkenut Kuopiossa nopean, menestyksellisen kehityksen merkeissä, josta jo Herää Suomessakin on ollut monasti uutisia.

Hakaristi-lippu liehui Kuopiossa ensi kerran 6. 12. —33 eli itsenäisyyspäivänä, ollen se merkkinä, että Kuopiossakin ruvetaan jo heräämään. Uudet virtaukset alkavat sielläkin vaikuttaa. Uuden Suomen merkkitulet syttyvät.

Piirin joulua muistettiin Kuopiossakin viettää. Ilta kului rattoisasti toivorikkaan mielialan vallitessa.

Joulupyhät vetävät kutakin jäsentämme joulun viettoon, mutta tällöinkin on muistettava muu aatteemme. Se tulee olla kaikkien mielessä ja sitä on levitettävä kaikissa tilaisuuksissa. Mitä pikemmin kansamme herää, sitä nopeammin se vapautuu kansainvälisyydestä, sitä pikemmin palaa maahamme hyvinvointi.

卐

Hyvinvointia ei ole annettava lahjaksi, mutta sen saavuttaminen vain työn avulla on helpotettava. Rikastuminen ei ole kiellettävä, mutta sen saavuttaminen vain rahan avulla on vaikeutettava.

Viron Vapaussoturien Liike . . .

(Jatk. siv. 1)

Uskoen järkkymättömästi Viron kansan elinoikeuteen ja elinvoimaan taistelee Vapaussoturien liike tarkoituksella muodostaa Viron kansa käytännössäkin vapaaksi ja voimakkaaksi, ja on se julistanut kokonaisuuden edun yksityisetua tärkeämmäksi ja tahtoo vakiinnuttaa iankaikkisesti Eestin kansan valtion riippumattomuuden ja itsenäisyyden, muodosta valtion, missä kaikki virolaiset löytäisivät rauhan, työskentelymahdollisuuden ja ihmisarvon mukaisen elämän. Tämän pohjalle on kehittynyt V.S.L.

Tämän lisäksi on kongressi (A. Sirkin esittämänä) yksimielisesti päättänyt 17. 12. 1933 seuraavaa:

Eesti on maanviljelysmaa. Varakas maanviljelijä on Eestin kansan tuki ja turva. Hyvinvoipa maatalous luo pohjan kansantalouselämälle, takaa maan itsenäisyyden ja riippumattomuuden.

Jotta maatalous voisi menestyä ja pohja kansamme eheälle talouselämälle syntyä, tarvitaan:

Yhdistää Eestin maanviljelijät yhdeksi eheäksi talonpoikaissäädyksi ja taata tälle säädylle riittävän arvokas asema kansanyhteisössä.

Maa täytyy maanviljelijälle turvata ainaiseksi omaisuudeksi, eikä häntä yleisen huonon tilanteen vuoksi saa häätää konnultaan.

Maatalouden turvaamiseksi on pyrittävä tuotantokustannusten ja kulujen vähentämiseen. Sisämaan kauppa ja maatalousluottopolitiikka on järjestettävä terveelle pohjalle.

Ulkomaan kauppa on uudelleen järjestettävä, jotta voidaan taata maataolustuotteiden pysyväinen menekki.

Maataloustuotteiden myyntijärjestöt, joihin puoluejohtajat omia etuja valvoakseen ovat pesiytyneet, ovat vapautettavat tällaisesta liika verotuksesta.

Maatahaluaville on ensi sijassa jaettava valtion ja kuntien viljelyskelpoiset maat.

Eestin työläisistä on muodostettava samoin yhtenäinen työläissääty kansayhteisössä. Työläissääty tulee yhdessä toisten luokkien kanssa taistelemaan kansalle yleisen hyvinvoinnin.

Elinvoimaisen kansantalouden edellytyksenä on työläiskunnan ostokyvyn nostaminen ja sille on taattava mahdollisuudet taloudelliseen ja henkiseen hyvinvointiin.

On perustettava työoikeuksia, joitten tehtävänä on järjestää työnantajien ja työntekijöitten väliset suhteet sekä määritellä perusta, jolla työläissääty voi osallistua kansantalouden kaikinpuoliseen nostamiseen. Työläisen oikeuksia on suojeltava, jotta ne vastuunalaisina voisivat suorittaa osuutensa kansakokonaisuudessa.

Työttömyys on kansakunnan elämän vitsaus, eikä sitä saa esiintyä Eestissä, jossa on riittävät luontaiset mahdollisuudet sen poistamiseen. Tämän vuoksi on välttämätöntä:

poistaa suunnitelmattomuus talouselämässä ja ryhtyä todellisen kansantalouden rakentamiseen:

lopettaa sellaisen tavaran maahantuonti, jota tavaraa voidaan kotimaassa valmistaa;

saada aikaan suunnitelmallinen uutisasutus;

kansakunnan tärkeimpiä arvoja on työvoima ja terveys ja siksi on niitä kaikin tavoin suojeltava.

Eestin luonnonrikkaudet eivät saa joutua vieraisiin käsiin, vaan täytyy niitä säästäväisesti käyttää uusien arvojen luomiseen oman maan hyväksi.

Tähänastiset puolueitten edellisen kohdan vastaiset toimenpiteet kongressi tuomitsi ankarasti.

Eestin kansantaloulen tervehdyttämiseksi on ne, jotka edellisiä kohtia vastaan ovat rikkoneet, velvoitettavat maksamaan anastuksensa takaisin.

Pääoman tehtävänä on oman kansan vaurastaminen, sen tulee olla väline kansakunnan elämän parantamiseksi.

Yksityisomaisuus ja yksityisyritteliäisyys on Eestissä turvattu. Varallisuuden kokoaminen on yksilön velvollisuus valtiota kohtaan, sillä se vie kansallisomaisuuden kokoamiseen.

Kongressi vaatii, että elinvoimattomat ja monopooliasemassa olevat yritykset lopetetaan.

Teollisuuden kehityksessä on kiinnitettävä ennen muuta huomiota keskikokoisten ja pienten yritysten edistykseen. Suurteollisuutta on kehitettävä sikäli, mikäli se on kansantaloudellisesti luonnollista.

Meriliikettä ja kalastusta on edistettävä.

Kongressi tuomitsee eräitten kauppaliikkeiden erikoisoikeudet. Kaikki on asetettava samaan asemaan.

Nuorisoa on opetettava pitämään työ kunniassa.

Marxilaisuus on hävitettävä.

Erinäisiltä henkilöiltä tullaan vaatimaan selvyys siitä, miten ovat omaisuutensa saaneet ja mikäli ne eivät voi osoittaa saaneensa niitä oikealla tavalla, ne heiltä takavarikoimaan.

Kongressi vastustaa korvauksen antamista entisille aatelismaanomistajille.

Kaiken toiminnan maassa tulee tapahtua puhtaasti kansallisella pohjalla.

LIETTUA ON JULKISESTI . . .

(Jatk. siv. 1)

Jokaisen jäsenen tulee täyttää ne tehtävät, jotka johto on hänelle uskonut.

Koska tämä siis on työjärjestö, niin sen on oltava vastuuvelvollisen henkilön johtamana. Valitut henkilöt neuvottelevat eri ehdotuksista ja antavat niistä lausuntonsa johdolle. Kaikissa taloudellisissa ja kulttuurikysymyksissä on perusteellinen vuorovaikutus johtajien ja johdettujen välillä. Tällä tavalla muodostuu kansan organisatio eläväksi ja yhtenäiseksi. Ei ole olemassa mitään hallituksen ja yhteiskunnan välistä vastakohtaisuutta, niinkuin on asian laita liberalistisessa järjestelmässä.

”Molempien liikkeiden johtajat, Hitler Saksassa ja Mussolini Italiassa ovat nousseet itse kansasta.”

Saksan kansallissosialismilla ja Italian fascismilla on paljon yhtenäistä, mutta niiden välillä löytyy myöskin huomattavia eroavaisuuksia. Molempien liikkeiden johtajat, Hitler Saksassa ja Mussolini Italiassa, ovat nousseet itse kansasta. Molemmat johtajat olivat uskollisia sotilaita maailmansodassa ja molemmat ovat saaneet tukea heidän maittensa kaupan ja teollisuuden taholta heidän taistelussa kommunismia vastaan.

Saksassa on kehitys vielä täydessä käynnissä.

Yksipuolinen oikeus vapauteen, oikeus ilman vastaavia velvolilsuuksia, johtaa vallattomuuteen, anarkiaan.

Henkilö, joka ei ole perusteellisessa vuorovaikutuksessa kansansa kokonaisuuden kanssa, on niinkuin anarkisti, joka ei tunnusta mitään velvollisuuksia sitä yhteiskuntaa kohtaan, jolle hän on olemassaolonsa mahdollisuuksista kiitollisuuden velkaa.

Fascismin perusta on kansallisuus, sen, joka tahtoo järjestäytyä fascistisesti, tulee pitää oman kansansa ominaisuuksista kiinni. Muualla syntynyt aate on sovellutettava oman maan olosuhteisiin.

Siirtyen sitten puhumaan Liettuan oloista, sanoi presidentti m.m.:

Liberalismi on Liettuassa menettänyt arvovaltansa sejman (eduskunnan) kautta. Jo muutamia vuosia olemme eläneet ilman eduskuntaa.

Tuleeko sen tilalle astumaan joku muu kansan edustajisto?

Jotkut uskovat, että sejm (eduskunta) voisi taas saada jotakin aikaan sellaisessa muodossa, kuin se oli meillä ennen olemassa; toiset taas katsovat, että Italian fascistinen järjestelmä olisi meille sopivat muoto.

Mutta meidän omassa maassamme tulee rakentaa ainoastaan **kotimaisilla rakennusaineilla. Italialaisilla on marmorinsa, saksalaisilla on rautansa, meillä on savemme, puumme ja kivemme.**

Näistä aineista tulee meidän rakentaa kansallinen rakennuksemme, jonka tyyli tulee tällöin omalaatuiseksi.

Ja meidän tyylimme olkoon vain kansallis-liettualainen.

”Liettua ei ole oikeastaan milloinkaan elännyt kapitalistista aikakautta.”

Mikään muu tyyli ei tule menestymään. Liettualaiset ja Liettua eroavat monessa suhteessa muista kansoista ja maista. Meidän menneisyytemem ja sukuperämme ovat omalaatuisia ja sentähden meidän tulevaisuudenkin tulee olla omalaatuinen. Liettua sijaitsee idän ja lännen tienristeyksessä. Jo ennen maailmansotaa, silloin kun Liettua oli vielä Venäjän vallan osana, se ei käyttänyt hyväkseen liberalistisen järjestelmän muotoja. Meidän eduskuntamme tulikin näin ollen vain muiden maiden parlamenttien jäljennös — sentähden se ei voinut meillä menestyä. Meidän täytyy rakentaa tulevaisuutemme sille pohjalle, jonka olemme perinneet, ja tämän pohjan tärkein kohta on:

taloudellisia ja kulttuuritehtäviänsä varten organisoitu yhteiskunta. Liettua on pieni maanviljelysmaa, sillä ei ole mitään suurta teollisuutta eikä liioin paljon rikkaita henkilöitä.

Kaikki, mitä vapauttamisen jälkeen on saatu aikaan ja kaikki mikä on edelleenkin syntymässä, on pääasiassa luotu valtion varoilla.

Englannissa ja muissa maissa, joissa on paljon pääomia, ovat rikkaat henkilöt tai niiden yhtymät kasvattaneet henkisen kulttuurin. Ne toimivat edistyksellisen tieteen puolesta ja loivat teollisuuden. Meillä on rakennettu kouluja, teitä, teollisuus- ja kauppayrityksiä vain valtion rahoilla.

Tässä mielessä Liettua ei ole oikeastaan milloinkaan elänyt kapitalistista aikakautta, vaan se on sivuuttanut tämän ihmiskunnan historian etapin. Tulevaisuudessakaan ei lienee kapitalistiselle kehityssuunnalla Liettuassa juuri mitään menestymisen edellytyksiä. Ainoastaan yhteisin voimin kykenemme suorittamaan työmme Liettuan henkisen ja taloudellisen kulttuurin kehittämiseksi. Mutta voimien yhdistäminen tietää *kokonaisuuden organisoimista.*

Vielä enemmän kuin missään muussa maassa tulee meidän järjestää kansamme edustuslaitos organisoidun kokonaisuuden perustalle.

Itse elämä, eivätkä mitkään kirjat, on saattanut meidät perustamaan yleisiä valtiollisia yhtymiä, kuten ”Maistas” ja ”Pinocentras”, y.m., joiden tehtävänä on asettaa valtion varat maamme maatalouden, kulttuurin ja teollisuuden kehittämisen palvelukseen. Tästä johtuu tärkeänä vastavaatimuksena:

Koska valtion kassa kaikilla aloilla osoittaa kokonaisuudelle myötävaikutusta ja myöntää yhteiskunnalle oikeuden odottaa sellaista myötävaikutusta, niin kokonaisuuden tulee myöskin tunnustaa velvollisuudekseen yksityistaloudessa mukautua hallituksen tässä suhteessa annettuihin viittauksiin. Hallitus siis vaatii itselleen tähänastista suurempaa valvontaoikeutta yksityiseen talouselämään nähden.

”Näin ollen, tulee meidän sanoutua irti vanhentuneista puolueista.”

Lähempi yhteistyö hallituksen ja kokonaisuuden välillä osoittautuu siis ehdottomasti välttämättömäksi. Taloudellinen kulttuuri on kansakunnan elämän perusedellytys; sentähden tuleekin politiikan niin sisään- kuin ulospäin mukautua siihen. Näin ollen tulee meidän

sanoutua irti vanhentuneista puolueista

ja liittoutua yhteen suorittamaan todellista rakentavaa työtä. Liberalistisien puolueiden päämääränä on niiden puoluepropaganda; meidän yhtymämme päämääränä on kansallinen luova työ.

Siellä missä voima löytää ilmaisunsa työssä, siellä tulee olla sitä johtamassa henkilöllisyys; ja siellä, missä jostain asiasta neuvotellaan, siellä tulee olla tarkoin valikoidut miehet ajattelemassa. Johto on siis kaikkialla oleva henkilöllinen. Ainoastaan tällä tiellä voidaan luoda elävä, edistyvä, hereillä oleva ja yhtenäinen kansakunta.

Silloin tulevat

Venäjän vallan ajoilta meihin vielä jääneet ajatustavan jäljet katoamaan, joiden mukaan ”he” ovat hallitsemassa ja ”me” muodostamme kokonaisuuden.

Hallitus tulee kiinnittämään enemmän huomiota kokonaisuuden asioihin ja kokonaisuus tulee paremmin ymmärtämään hallitusta.

”Mutta ei vain leivästä elä kansakunta.“

Mutta ei vain leivästä elä kansakunta. Se tarvitsee myöskin henkistä ravintoa, ja tämän henkisen ravinnon saamme yhteisestä, organisoidusta kansallisesta elämästä. Tämä merkitsee, että paitsi taloudellisiin yhtymiin,

tulee kokonaisuus vielä lisäksi järjestäytyä kansalliselle perustalle rakennettuihin kulttuuriyhtymiin.

Uskonto on kaiken kasvatuksen perusta kaikilla kansoilla, ja on sellaisena pidettävä itsenäisenä päämääränä. Se on ihmisen kallein omaisuus, se on niille synnynnäinen. Mutta aivan niinkuin on ihmisiä, jotka ovat menettäneet värien tajunnan tai kuuloaistin, jotka siis ovat värisokeita tai kuuroja, niin on myöskin ihmisiä, jotka ovat täysin menettäneet uskonnon vaiston. Jokaiselle on jätetty vapaus uskoa tai olla uskomatta, mutta tietenkään emme voi näitä kahta ihmisluokkaa rinnastaa tasa-arvoisina silloin, kun on kyseessä kokonaisuuden kasvattaminen, sillä *uskonto on periaate.*

Liettua on aina ollut uskonnollinen maa, ja Liettua on aina antanut arvoa myöskin toisten uskonnoille. Tässä mielessä Liettua ei nytkään ole muuttunut; mutta antaessaan uskonnollisille järjestöille ja eri kirkoille suuren vapauden, vaatii se myöskin itselleen ja hallitukselleen arvonantoa. Olemme jo maininneet, että Liettuan menneisyys suuresti eroaa muiden kansojen menneisyydestä. Se oli joskus valtakunta, joka ulottui merestä mereen.

”Tässä suhteessa voisi meidän sivistyneistömme antaa loistavan esimerkin.”

Tänään on monella taholla jyrkästi liioiteltu kaikkea kansallista, jota sentähden usein ymmärretään väärin. »Se, minkä itse perustamme on hyvää ja kunniakasta; se, minkä jäljennämme vierailta, ei ole minkään arvoista.» Vastakohtana tähän ovat liettualaiset taipuvaisia ylistämään kaikkea vierassuomalaista ja ihailemaan ulkomaalaisia muoteja, ja unhoittavat oman kulttuurinsa arvot. Mutta myöskin opit, tekniikka ja taide voidaan luoda kotimaisista aineista; sellaisista ei ole puutetta.

Mutta kun haluamme jotain luoda, niin tämän ei tule tapahtua pakosta, vaan parhaan omantunnon mukaisesti.

Tässä suhteessa voisi meidän sivistyneistömme antaa hyvän ja loistavan esimerkin. Täytyy oppia työskentelemään ei ainoastaan itsekseen, vaan myöskin järjestöissä. Ihminen on yhteiskuntaolento, sen ovat jo vanhojen aikojen viisaat huomanneet. Mutta tällainen yhtenäinen työ on vielä vähän kehittynyt Liettuassa. Se oli Venäjän vallan aikana meiltä kielletty. Sentähden tulee meidän nyt kaikin voimin pyrkiä itseämme siihen kasvattamaan.

”Meidän tulee oppia työskentelemään ei ainoastaan oman etumme, vaan myöskin kokonaisuuden puolesta.”

Meidän tulee oppia työskentelemään ei ainoastaan oman etumme, vaan myöskin kokonaisuuden puolesta.

Tämä päivä on »Tautinikai»-liikkeelle merkityksellinen päivä. Järjestö tulee tästä lähtien toimimaan entistä ahkerammin ja kehittämään keskuudessaan kansallisen yhtenäisyyden ajatusta. On kasvanut ja kypsynyt uusi, nuori polvi. Se astuu nyt näyttämölle edustamaan Liettuan kansaa. Liettua voimistuu, sen päämäärät selvenevät.

Tautinikai-järjestön tehtävänä on myöskin olla välittäjänä hallituksen ja kokonaisuuden välillä ja huolehtia kaikista kansakuntamme asioista. Tämä on järjestömme kunniakas velvollisuus.

Kenelle tällainen toimintatapa ei sovi, hänen ei tarvitse siihen osallistua.

On arvokkaampia, että meillä on *vähemmän* jäseniä, kuin että meillä olisi enemmän sellaisia, jotka eivät tottele eivätkä suorita heille uskottuja tehtäviä. Me toivomme ja me uskomme Liettuan tulevaisuuteen. Se on saavutettavissa vain siunauksellisen työn tietä. Älkäämme tässä suhteessa pettäkö!

Liettuan maantieteellinen asema on sellainen, että meidän tulee aina olla valmiina sitä varjelemaan ja puolustamaan. Me olemme pieni kansa suurten kansojen joukossa. Sentähden tulee meidän olla voimakkaita, voidaksemme suojella itseämme ja maamme rajoja. Luonteemme kasvatuksessa ja lujittumisessa on meillä turvamme.

Tehkää lakkaamatta työtä! Edistykää valitsemallanne tiellä! Uskokaa ihanaan, onnelliseen Liettuaan.

Näillä sanoilla päätti Liettuan kansallinen johtaja puheensa.

卐

Kuinka pitkälle . . .

(Jatk. siv. 1)

että asiat on kehitetty niin pitkälle, että sallitaan palkat poljettaviksi niin alhaisiksi, sallitaan työtä niin ryöstettävän, että kuntien täytyy ruveta lakkolaisia tukemaan silloin, kun he palkkoja parantaakseen lakkoon ryhtyvät. Tähän sanottanee, että se on vain joku irrallinen tapaus. Kiitos kohtalolle, että niin on. Mutta kun tämä saattaa tapahtua alalla, jolla tällä haavaa on suuresti työväen kysyntää ja jolla teollisuusalalla (puutavara-ala) on loistavat menekkisuhteet, niin onkohan liikaa sanoa, että »vapaassa kilpailussa», rahan rajattomassa käyttöoikeudessa on jotain vinossa. Yllämainitun esimerkin pitäisi se todistaa synkimmällekin vapaan kilpailun ihailijalle.

Kuinka kauas saa tilanne jatkua, ennenkuin kansamme herää?

卐

Arvoitus: Miksikä kutsutaan miestä, jolla on kaksi loistoautoa, miljoonaomaisuus ja monta lihavaa virkaa. — Vastaus: Työväen etujen puoltaja. Toinen arvoitus: Mitä etuja hän on työväelle hankkinut. — Vastaus: emme satu muistamaan, mutta ehkä joku muistaa?

 SKJ

Jäsenkokous

3. 1. 1934 klo 20 Kerhohuoneustolla E. Makasiininkatu 6.

Jäsenet tervetulleet!

Vartijoitten läsnäolo välttämätön!

Kokouksessa annetaan vuoden 1934 toiminnan suuntaohjeet.

Uuden vuoden vastaanotto

S.K.J:n kerholla E. Makasiinink. 6 31/12-33 klo 20 Ohjelma: HAUSKA JA VAIHTELEVA.

Sisäänpääsy ainoastaan *kutsukorteilla*. Saatavana 14. alueen jäseniltä ja puh. 44710. Tervetuloa!

S.K.J. 14. alue.

Hankintakilpailumme

Olemme julkaisseet kilpailun asiamiestemme kesken lehtihankinnassa, joka samalla on myöskin kilpailu eri alueitten kesken. Kilpailuun osallistuvat kaikki asiamiehet alueittain maassamme. Tarkoitus on, että tämän kilpailun kautta saadaan lehtiemme levikki mahdollisimman suureksi.

Kilpailuissa jaetaan aikaisemmin ilmoitettujen provisioiden lisäksi kaikkiaan 15 palkintoa, mutta siitä huolimatta saattavat palkinnoista osallisiksi päästä kaikki ahkerat asiamiehemme.

Palkinnot ovat luettelossa merkityt alueille, mutta ne jaetaan alueen kaikkien vähintäin 10 koko vuoden tilausta hankkineiden tilaushankkijoiden kesken suhteessa heidän hankintaansa. Aluelehtivartijalle annetaan palkkioksi kuitenkin ensin päältä 10 % palkinnosta.

Palkintoja jaetaan:

	I	II	III					
Smk.	3,000:—,	2,500:—,	2,000:—,	alueen	hankinta	vähintäin	500	tilausta.
„	1,700:—,	1,500:—,	1,250:—,	„	„	„	400	„
„	1,000:—,	800:—,	600:—,	„	„	„	300	„
„	500:—,	400:—,	300:—,	„	„	„	200	„
„	250:—,	200:—,	100:—,	„	„	„	100	„

Tilaukset tarkoittavat koko vuoden tilauksia, sikäli kun tilaukset eivät sitä ole, ne muutetaan sellaisiksi, jolloin luonnollisesti 2 kpl puolen vuoden tilauksia merkitsevät 1 koko vuoden tilausta j.n.e.

Kuten sanottu toivotaan täten alueen kaikkien jäsenten osallistuvan jaloon kilpailuun eri alueitten välillä. Samalla lehtitilaushankinta keskittyy alueessa aluelehtivartijan ympärille. Yksityiset asiamiehet pakoittavat aluelehtivartijoita ripeään toimintaan ja päin vastoin aluelehtivartijoitten tehtäväksi ja velvollisuudeksi jää hoputtaa alaisiaan asiamiehiä voimakkaaseen hankintaan.

Kilpailussa otetaan huomioon kaikki ensi vuoden tilaukset, mitkä jo ovat annetut ja mitkä annetaan tulevan tammikuun viimeisen päivän loppuun mennessä.

Jäämme mielenkiinnolla seuraamaan kilpailun kehityystä.

SKJ LEHTIJAOSTO.
Helsinki, E. Kakasiinink. 6.

Suomen Kansan Järjestön

kustannuksella on ilmestynyt järjestön ohjelmaa, uusia näkemyksiä esittävä kirja:

S.K.J. PYRKIMYKSET — PÄÄMÄÄRÄ

Sivuja 61. Hinta nidottuna Smk. 10:—.

Kirjaa myyvät järjestön jäsenet ja S.K.J. Lehtijaosto, Helsinki, E. Makasiinik. 6.

Kaikkialle maahamme otetaan lehdellemme

Asiamiehiä

hankkimaan ilmoituksia ja tilauksia sekä myymään irtonumeroita. Hakemukset suosituksineen lähetettävä osoitt.:

SKJ Lehtijaosto, Helsinki E. Makasiinink. 6
Puhelin 34793.

Entä sitten . . .

(Jatk. siv. 1)

nolle pimeän keskiajan taikauskoisena jätteenä ja kehuskellaan, että järki se sittenkin on, joka rikeeraa!

*

Käytetäänpähän tuota niinsanottua järkeä sitten.

Lähtekäämme liikkeelle tekniikan uusimmalla saavutuksella, raketilla, kohti korkeuksia ja viipykäämme siellä yläilmoissa hetkinen.

Kurkistamme jostain tähystysaukosta lähtöpaikkaamme, jonka näemme lentomme alussa nopeasti loittonevan. Tuskin erotamme sitä enää, mutta maata näkyy laajalti, silmänkantamattomiin. Tiedämme, että koko maa on suuri pallo, joka pyörii akselinsa ympäri. Jos olemme lähteneet lentoon päiväsaikaan, näemme maapallon hyvin valaistuna. Valonsa se saa huimaavan matkan päässä olevasta auringosta.

Tiedemiehet selittävät, että aurinko harjoittaa hyväntekeväisyyttä maapalloa kohtaan. Se näet antaa viimemainitulle valoa ja lämpöä. Maapallo vuorostaan »lämmittää harakoita», niinkuin sanontatapa kuuluu, se nimittäin hukkaa jatkuvasti lämpöään avaruuteen. Jollei siis aurinkoa olisi, niin olisi meillä maapallon asukkailla piankin kylmät oltavat. Lämmön mukana haihtuu maapallon pinnalta myös jatkuvasti kosteutta, joka ylemmissä, kylmissä ilmakerroksissa tiivistyy pilviksi ja sateeksi ja putoaa takaisin. Auringon lämpö ja valo ja maassa oleva kosteus antavat kasvi- ja eläinkunnalle yhdessä muiden aineiden kanssa niiden tarvitseman elinvoiman.

Väitetään, että maapallokin olisi alkujaan ollut osa aurinkoa, mutta sittemmin siitä irtisinkoutunut sulassa, hehkuvassa muodossa. Kiertäessään aurinkoa se on sitten hiljalleen jäähtynyt ja rypistynyt kokoon ja jäähtyy se yhä edelleenkin. Avaruudessa on havaittavissa lukemattomia samanlaisia aurinkoja kuin meidän aurinkomme, ja kullakin näistä on omat maapallonsa. Kaikki auringot ja maapallot hukkaavat lämpöään avaruuteen ja jäähtyvät vähitellen. Lopuksi ne murenevat ja hajoavat avaruuteen, elleivät sitä ennen ole törmänneet yhteen.

Väitetään kaikkien aurinkojen olleen alkujaan yhtenä hehkuvana alkuaurinkona. Mutta mistä on syntynyt se hirvittävän suuri lämpömäärä, joka tuommoiseen hehkuvaan palloon on tarvittu? — Jokainen voi kokea, että esim. takomalla lyijypalaa vasaralla se saadaan kuumenemaan. Samoin putoava vesikin lämpiää, joskin vain murto-osan astetta. Yleensä aineen saama sysäys synnyttää lämpöä, se voidaan fysiikan avulla todistaa. Nyt väitetään, että tuo hehkuva alku aurinkoakin olisi jonkinlaisen sysäyksen tulos. Kaikki on avaruudessa ollut alkujaan samaa alkuainetta, ja sitten on alkuaine saanut sysäyksen, jolloin on syntynyt hehkuva alkuaurinko. Alkuaurinko on sitten hajaantunut useihin aurinkoihin, ja näistä on sitten sinkoillut maapalloja. Alussa annetun sysäyksen aikaansaama vauhti myöhemmin kyllä tasoittuu ja häviää vähitellen aurinkojen ja maapallojen jäähtyessä ja hajotessa avaruuteen. Lopuksi on jäljellä vain sama tyyni avaruus. — Uusi sysäys voi sitten tulla samoin seurauksin, mutta voi se jäädä tulemattakin.

Entä sitten? Mitä varten koko tämä kiertokulku, ja **kuka** sen on aiheuttanut? — Tässä kohden se meidän ihmisparkojen kehuttu järki »klikkaa» auttamattomasti! Me voimme vain uskoa, että on täytynyt olla olemassa voima, joka on antanut avaruudelle tuon alkusysäyksen, sillä fysiikan lakien avulla voimme todistaa, ettei alkuaine ole itsestään voinut lähteä liikkeelle. Samoin voimme vain uskoa, että alkusysäys on määrätyssä tarkoituksessa suoritettu. Tarkoitusta emme tunne, mutta joku ajatus on varmastikin saanut tuon voiman vaikuttamaan. Me uskomme, että tuo ajatus ja voima edelleen hoitavat koneistoa, sillä tarkoitus kai on olemassa tuon alkusysäyksen seurauksillakin, esim. maapallollamme ja siinä löytyvällä elämällä. **Me uskomme, että tuo ajatus ja voima edelleen ovat olemassa, ja me nimitämme niitä yhteisesti Jumalaksi.**

Tämän jälkeen voimme väännellä rakettimme venttiileitä ja painella nappuloita ja laskeutua takaisin tämän matoisen maan pinnalle. Matkamme on ollut tarkoitettu opintomatkaksi, olemme toivottavasti oppineet uskomaan johonkin ajattelevaan voimaan, joka kaikkea olevaista ohjaa ja valvoo. Mutta tämä usko ei ole summamutikassa uskomista, vaan se on **tulos vajavaisen järkemme tekemistä johtopäätöksistä.**

*

Tätä uskoa vastaan kilpistyvät voimattomina vakuutukset, ettei muka Jumalaa ole. Ja tällaiset vakuutukset osoittavat oikeastaan vain kypsymätöntä ajattelukykyä samoin kuin sekin väitös, että uskonto olisi tulos määrättyyn suuntaan kehitetyistä aivoista, siis vain jonkun lisäaivopahkan keksintö!

Kuinkas on sitten niiden **ihmeitten** laita, joista raaamtussa puhutaan? — Ensiksikin: Tehkäämme itsellemme selväksi, mitä ihminen nimittää »ihmeeksi». Ihmeeksi kai nimitettäneen semmoista tapahtumaa, joka havaitaan, mutta jota ei voida järjessä selvittää. Jos näin määrittelemme ihmeen, niin siitä seuraa, että se, mikä nyt näyttää ihmeeltä, voidaan esim. tuhannen vuoden kuluttua selvittää, ja että se, mikä nyt voidaan selvittää, oli kenties tuhat vuotta sitten ihme. Myös eri henkisellä kehitystasolla olevat ihmiset voivat samaan tapaukseen suhtautua aivan eri tavoilla: sen, minkä viisaampi osaa selvittää, voi tyhmempi jo sanoa ihmeeksi. — Ja toiseksi: Kun me kerran olemme ottaneet uskoaksemme Jumalan olemassaolon, niin kyllä meidän siinä sivussa on uskottava, jos asiaa tarkkaan ajattelemme, että **voi** tapahtua paljonkin sellaista, mitä ihminen ei käsitä. Jos se kerran ylhäältä käsin tarkoitustaan vastaavaksi katsotaan. — Ja vielä kolmanneksi: Me olemme oikeastaan niin tottuneet moniin ihmeisiin, ettemme niitä jokapäiväisessä elämässä huomaakaan. Mitä onkaan esim. pienokaisen kehittyminen ensin äidin kohdussa ja sitten ulkomaailmassa muuta kuin suuri ihme! Eiväthän sitä voi edes lääkäritkään selvittää. Samoin, miten ovat selvitettävissä ihmisten äkilliset mielenmuutokset? Miten kansojen itsenäisyyspyrkimykset ja -taistelut? Ja koko suuri luonto, eihän se oikeastaan ole muuta kuin lukuisa joukko ihmeitä!

Me ihmiset pyrimme olemaan niin omahyväisiä, että pidämme itseämme kaiken, uskonnonkin, keskipisteenä. **Mutta sellainen uskonto, joka näkee ihmisessä kaiken keskipisteen, on tuomittu lopulta häviämään.** Jos muinaisen Kreikan ja Rooman jumalat solutettaisiin keskuuteemme, niin tuskinpa niihin enää uskottaisiin, sillä ne oli valittu ihmisen toimia ja elämää jakoperusteena käyttäen. Ei niihin uskottaisi, vaikka ne olisivat muunnetut nykyajan oloja vastaaviin muotoihin: sosialidemokraattien jumala, maalaisliiton jumala, kokoomuksen jumala j.n.e. Älkäämme siis koettako kristinuskoakaan käsittää sillä tavoin, että Jumalalle olisi tehtävänä toimia vain jonkunlaisena ihmisten lapsenhoitajana, liikennepoliisina, sääasemana t.m.s., vaan kyllä ihmiset ovat olemassa jotain tarkoitusta varten, jonka yksin Jumala tietää ja määrää. Ja näin ollen kunkin ihmisen kohtalo ei lopultakaan riipu hänen itsensä edesottamuksista, vaikka se kenties siltä näyttää. Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että meidän tulisi elää vain ja laiskotella ja huvitella päivät päästään kohtalon onnenpotkua odotellen, vaan meidän on aherrettava leipämme edestä ja pyrittävä päämääriimme parhaan kykymme mukaan. Sillä niin täytyy olla tarkoitettu, **koska niin tekee muukin luonto.**

Kristinuskon suuri salaisuus onkin juuri siinä, että se opettaa ihmisen tuntemaan mitättömyytensä Jumalan ja hänen töittensä rinnalla. Jos ihminen tämän salaisuuden unohtaa tai ei huomaa sitä, niin siitä on useimmiten seurauksena uskon puute. Tämän vuoksi tarvittiin Luther tomuuttamaan aikanaan katolista kirkkoa, koska siinä **ihminen**, paavi, tuppautui olemaan kaiken napana ja akselina. — Kenties tarvittaisiin nykyäänkin jonkinlaista tomuuttamista, mitä arvellevat siitä kirkonmiehet? Tällä kertaa lienee vika jossain muualla kuin papeissa. Suuri yleisö menee nykyisin kirkkoon, mikäli menee ollenkaan, siinä mielessä, että on taas tullut puskettua töitä ja että nyt sopii hermojen lepuuttamiseksi muistella Jumalaakin, niinkuin hyvä tapa vaatii. Ja silloin suuri yleisö menee kirkkoon aivan väärässä mielenvireessä. Ilmeisesti olisi siis suuressa yleisössä itsessään tomuuttamista.

Mutta eikäs sitä tomuuttamista suoriteta joka pyhä ja väliin viikollakin, kysynevät monet. Pitäisihän sen auttaa. Niin aivan, mutta nähtävästi se auttaisi vain **nykyaikaisilla välineillä.** Tomuharjan asemasta tomunimijä! Pari esimerkkiä tomunimijän tarpeellisuudesta. — Suuri yleisö on niin tottunut kuulemaan esim. raamatun lauseparsia, että ne menevät toisesta korvasta sisään, toisesta ulos. Ja jos samoja lauseita saa kuulla samassa muodossa vuodet ja vuosikymmenet umpeensa, niin eivätköhän ne ala maistua puulta, vaikka olisivat kuinka kauniita ja syvämietteisiä! — Ja sitten nykyajan nopeus! Nykyajan ihminen pitää lyhyestä esitystavasta. Onhan arkielämässäkin siirrytty pitkistä ja sirostelevista juurta-jaksain-kirjeistä lyhyihin asiakirjeisiin, sähkösanomiin, puhelinilmoituksiin j.n.e. Sama on ilmiö siirryttäessä puhenäyttämöistä elokuviin. — Olisiko syytä asianomaisissa määräävissä piireissä harkita tomunimijän ostoa? Tai kukaties sitä on jo harkittukin.

*

Joulu lähenee.

Ihmisten kiireisiin saapuu joulun mukana pakollinen tauko. Ja paatuneimmankin valtaa jonkinlainen tunne siitä, ettei tämä nyt ole ihan sitä tavallista arkihyörinää. Kenestäpä ei tuntuisi mukavalle heittäytyä pariksi pyhäpäiväksi vapaaksi huolistaan, joita jokaikisellä var-

SKJ Helsingin piirin 7 alue järjestää

Hauskan

ILLANVIETON

lauantaina 30/12 —33 klo 20
SKJ kerholla E. Makasiinik. 6.

Ohjelmassa erikoista!

HYVÄ SOITTO! TERVETULOA!

HERÄÄ!

Salossa Suomen
rannalla sinisen järven
keinuu näre,
hiljainen väre
järvellä päilyy,
Kuusen oksat ne tuulessa häilyy.

Kun aurinko maille haipuu,
luonto hämärään vaipuu,
kuusen juurella ihminen
kuuntelee,
kuuntelee,
kun' kuusi haastelee.

Mies Suomen!
Miksi vaieten
voit olla katsellen,
kun isäin maatas runnellen
viha, velttous syöpi,
kaik' kauniin maahan lyöpi.

Mies Suomen!
Herää, nouse maasta!
Älä raasta,
mi kalleinta meillä
on annettu elomme teillä.
Muisto isien
kaut' aikojen sankarien.

Kuuntele tuulen huminaa,
mi oksiani tuudittaa.
Se sinunkin seutujas kiertelee
ja majaasi hyväelee.

Mies aattele!
Onko konsanaan
ihmisellä kauniimpaa
kuin rakkaus syntymämaan.
Kuule mies ja nainen,
herää Suomalainen.

O. HENRIKSSON.

Työ, leipä ja kunnia.

Yllämainitut sanat puhuvat paljon, ne loihtivat esiin sen ajatuksen, joka nykyhetkellä kiertää jokaisen työmiehen aivoissa, ja suurelle osalle Suomen työmiehiä ne tuntuvat joltain saduita, kaukaiselta aarteelta, joka on saavuttamaton.

Miksi on näin, moni kysyy miksi sellainen asia kuin työ on tällä kertaa mahdoton. Mitä varten on työmiehestä tullut työtön ja isänmaaton.

Siksi, että meidänkin maamme on joutunut niiden voimien vaikutusvaltaan, joiden suurin toivomus on saada kerran nähdä kaikki maailman kansat orjina, alhaisina olioina, palvelemassa noita voimia ja heidän saastaisia intohimojaan ja pyyteitään. Mitä ovat nämä voimat. Ne ovat ne, jotka ovat Suomeenkin lähettäneet luokkavihan, marxilaisuuden, rahavallan, se on kansainvälinen juutalainen. Sillä aikaa kun me täällä ajattelemme: tuo porvari se on hävitettävä, niin hyvä tulee, sillä aikaa tekee meidän todellinen vihollisemme kavalaa työtään meidän sitä huomaamatta, sillä, ottakaa huomioon, koko meidän nykyinen talouselämämme on pystytetty lainapääoman varaan ja se lainapääoma on lainattu juutalaisilta.

Tästä hyvästä saa suomalainen työ maksaa joka vuosi monta sataa miljoonaa markkaa korkoa, siis me työmehet olemme jo juutalaisen orjia. Kuka sitten on syypää siihen, että me olemme myydyt orjiksi, miksi ei esimerkiksi Sasupunanen ole sitä estänyt? Siksi ei, koska hän on samojen juutalaisten sokaisema. Sillä kyllä asia on niin, että suomalainenkin työmies saa kiittää aina puoluejohtajiaan siitä kurjuudesta, jota hän tällä kertaa kärsii, sillä nuo puoluejohtajat ovat sokeassa itsekkyydessään ja omanvoitonpyynnissään syösseet kansamme siihen marxilais-kapitalistiseen kaaokseen, luokkavihoineen, kansalaissotineen ym., kauheuksineen, jossa tällä kertaa olemme. He eivät pysty meitä pelastamaan eikä johtamaan pois siitä kurimuksesta, joka tahtoo niellä kansamme siitä yksinkertaisesta syystä, että he ovat myyneet nahkansa ja Suomen kansan itsekkyydelle sieluineen päivineen 30 hopearahasta ja se itsekkyys on luokkaviha. Juutalainen rahavallan muodossa, sen ahnaat kynnet ovat riistäneet Suomenkin työmieheltä leivän suusta ja riistoon ovat osallistuneet meidän puoluejohtajamme niin oikealta kuin vasemmalta.

Suomen työmiehet, Suomen kansalaiset. Nyt on jo korkea aika tehdä tästä lystistä loppu. Tehkäämme vihdoinkin tili niiden kanssa, jotka ovat elämämme tuhonneet. Se ei tapahdu yhtään liian aikaisin, mutta ei vielä liian myöhäänkään.

Suomen Kansan Järjestö on ryhtynyt leppymättömään taisteluun kansamme elämän puolesta kansamme orjuuttajia vastaan, sen taistelua on jokaisella kansalaisella mahdollisuus puoluerajoista riippumatta tukea. Me emme tahdo tuntea sanoja punanen ja valkonen. Tunnemme ainoastaan puolue- ja luokkavihan sokaiseman Suomen kansan, joka on pelastettava keinolla millä tahansa rakentamaan ja taistelemaan uuden Suomen puolesta, luomaan sitä Suomea, jossa jokaisella kansalaisella on kunniallinen elämänoikeus.

Kansalaiset! Jos tahdotte kansamme ja itsenne parasta, jättäkää itsekkäät puolueenne ja johtajanne, sillä vasta silloin on mahdollisuus luoda sellainen järjestelmä, joka takaa kokonaisuuden edun ennen yksityisetua sekä pystyy myös vapauttamaan kansamme siitä rahavallan orjuudesta, johon nykyinen itsekäs järjestelmä sen on syössyt.

Kansalaiset, käykää SKJ:n kokouksissa, tilatkaa SKJ:n sanomalehtiä ja kirjallisuutta, liittykää riveihimme taistelemaan uuden Suomen puolesta. Silloin meillä on mahdollisuus saavuttaa kansallemme: **Työ, Leipä ja Kunnia!**

Herää Suomi! **Työmies U. P.**

*

masti on. Tämä henkinen »rentoutuminen» käy paljon täydellisemmäksi ja helpommin saavutettavaksi, kun ottaa uskonnon avukseen. Onhan silloin lohdutttavaa todeta, että **meidän huolillammekin on joku tarkoituksensa ja että meidän yläpuolellamme toimii jatkuva ja puolueeton kontrolli-elin meidän kaikkien parhaaksi.**

Tämä toteamus, tämä **usko, se on Suomen kansankin pystypäisenä pitänyt kautta vuosisatojen koettelemuksien.** Kovaankin kohtaloon on alistuttu tyynesti, mutta silti aina toivossa eteenpäin pyrkien. Ja kun sinä Suomen mies ja nainen nyt taas joulupakkasen paukkeessa silmäilet vähitellen hämärtyvää tähtikirkasta iltataivasta, niin muista, että jo vuosisatoja on näiltä samoilta asuinsijoilta sinne korkeuksiin katseet kohotettu **usko mielessä.**

S.

Paras suomenkielinen kansallissosialismin pyrkimyksiä ja päämääriä selvittelevä käsikirja on

Herää Suomen ja **Hakkorset'in**

v. 1933 vuosikerta

kansiin sidottuna.

Sitä on saatavana

Smk. 50:-

S K J lehtijaosto
Helsinki, E. Makasiinink. 6,
puh. 34793 ja 21456.

Joukkotilauksesta alennus.

Lakiasiainneuvontaa

S. K. J. jäsenille **maksutta** joka keskiviikko k:lo 19—20. Piirihuoneust., Helsinki, E Makasiinink. 6

S. K. J. TYÖTOIMISTO

Helsinki, E. Makasiinink. 6. Varmimmin maanantaisin klo 18—20. **Puhelin 24 100.**

Suomen Kansan Järjestö

JÄRJESTÖNTOIMISTO ja KANSLIA
Helsinki, Etelämakasiininink. 6.

Puhelimet:

Järjestön johtaja, Toimiston päällikkö, Järjestönrahastaja } 24 100

Lehtijaosto:

„ kassa, „ ilmoitukset, „ tilaukset } 34 793

toimitus 21 456
Arpajaistoimisto 33 156
Työtoimisto 24 100

HELSINGIN PIIRITOIMISTO,
E. Makasiininkatu 6, puh. 24 100

Uudenmaan Piirikanslia
E. Makasiinink. 6, puh. 24 100.

Turun aluekanslia
Turku. Humalistonk. 11, puh. 3368.

Mäntsälän alue
Mäntsälä, Vuori.

Länsi-Uudenmaan alue
Karjaa, puh 141.

Kuopion aluekanslia
Kuopio, Puijonk 15.

Vaasan I aluekanslia
Korsholma, opett. Kull.

Vaasan 2 aluekanslia
Vaasa, Vaasanpuistikko, Kerman

Viipurin aluekanslia
Viipuri, Karjaportink. 14, Saarinen.

Jyväskylän alue
Jyväskylä, Emaus, puh. 231.

Herää Suomi

Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja.

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	20:—
1/4 v.	15:—
1 kk.	6:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:

Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstissä 1:20, määrätyllä paikalla 10 % koroitus.

Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1933.
Suomal. Kirj. Seuran Kirjapaino Oy